

2/2020

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

OBSAH

ÚVODNÍK

3 Úvodní slovo Ctibor Košťál

VSVF z. s.

4 Setkání odborné rady

4 Valná hromada

5 Almanach VZVF z. s.

OSOBNOST

7 Jan Anděl

8 Petr Balíček

9 Jiří Čejka

10 Vítězslav Krejčí

PORTFOLIO

11 Olga Stráníková

15 Fotografie s příběhem

KDE FOTÍM JÁ

20 Jak se do lesa volá

21 Tak vzhůru zase dolů

Nedaleko

21 Výzva Nedaleko

22 Zámecký park v Medlešicích

23 Blues krajiny

23 Meandry řeky Svratky

24 Na sever od východních Čech

PORTFOLIO ČLENA ODBORNÉ RADY

PRO FOTOGRAFII

25 Vladimír Skalický

VÝSTAVY

29 6. Salon východočeské fotografie 2021

30 Fotografie 2020

31 Labyrint 21

33 Fotoklub Náchod

33 Unie výtvarných umělců

34 Výtvarný kolotoč

37 Radnice praskala ve švech

SOUTĚŽE

38 XXI. Bienale horské fotografie

39 40. ročník Národní soutěže amatérské fotografie

45 41. ročník Národní soutěže amatérské fotografie

48 Premiéra 2020

54 Náš život s rostlinami

VZDĚLÁVÁNÍ

55 Fotografické soubory jako nedokončené věty

55 Setkání v Čt

56 Strukáž a jípodobné techniky

MAPOVÉ OKRUHY

57 Mapové okruhy vyhodnocení

Fotoimpuls č. 2/2020

Vydává:

Impuls Hradec Králové,

centrum podpory uměleckých aktivit

Tomkova 139, Hradec Králové

Ve spolupráci s Volným sdružením

východočeských fotografů, z. s.

Graficky upravil:

Radek Homola

Korektury:

Zuzana Neugebauerová

Redakce:

Jana Neugebauerová

a Rada pro fotografii Impuls Hradec Králové

Tisk:

Art-D Grafický ateliér Černý

Fotografie na obálce strana 1

Vladimír Skalický / Bez názvu /

Fotografie na obálce strana 60

Janek Odehnal / ze souboru Z domácího deníku /

Jiří Pištora ŽLUTÁ

ze sbírky Mezery v paměti (1965-1970)

vložená fotografie

Vladimír Skalický / Bez názvu /

Uzávěrka příštího čísla 1/2021 – 30. 4. 2021

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls

zasílejte na adresu:

Impuls Hradec Králové

Tomkova 139

500 03 Hradec Králové

Telefon: 773 133 740

e-mail: foto@impulshk.cz

<http://www.impulshk.cz>

Vychází za finančního přispění

Ministerstva kultury ČR

Registrováno na MK ČR pod

evidenčním číslem: MK ČR E 21253

Náklad 200 kusů

Neprodejné

Neprošlo jazykovou úpravou

ISSN 2570-6241

Úvodní slovo

Nedopustíme, aby nám TO stačilo.

Vážení fotografové, kolegové. Prožíváme divný rok. Prožíváme jej všichni. S dovolením bych se ale teď zaměřil na ty mému srdci nejbližší, na fotografy. My, ať již introvertní či extrovertní fotografové, potřebujeme svá více či méně zdařilá díla čas od času předkládat k veřejné konfrontaci formou různých výstav a podobných prezentací.

Zkrátka stojíme o slova pochvalná, stejně jako lehce trpce vyslechneme nemilosrdnou kritiku, která je ale většinou hnacím motorem a kořením našeho dalšího tvůrčího posunu. Nyní rozhodně nehovořím o fotografech, kterým ke zprostředkování pofiderní odezvy stačí virtuální prostředí a k subjektivnímu hodnocení počet neosobních lajků. Paradoxně takoví to ale mohou mít v současné covidové hysterii snazší. Možná. Nám konzervativním je nepoměrně hůře. Schází nám totiž kontakt. Chybí nám pravidelná setkávání se svými fotografickými kolegy, chybí nám vernisáže s decentními něžnými polibky a přátelskými stisky pravic. Chybí nám fotografické akce, workshopy a semináře. Chybí nám...

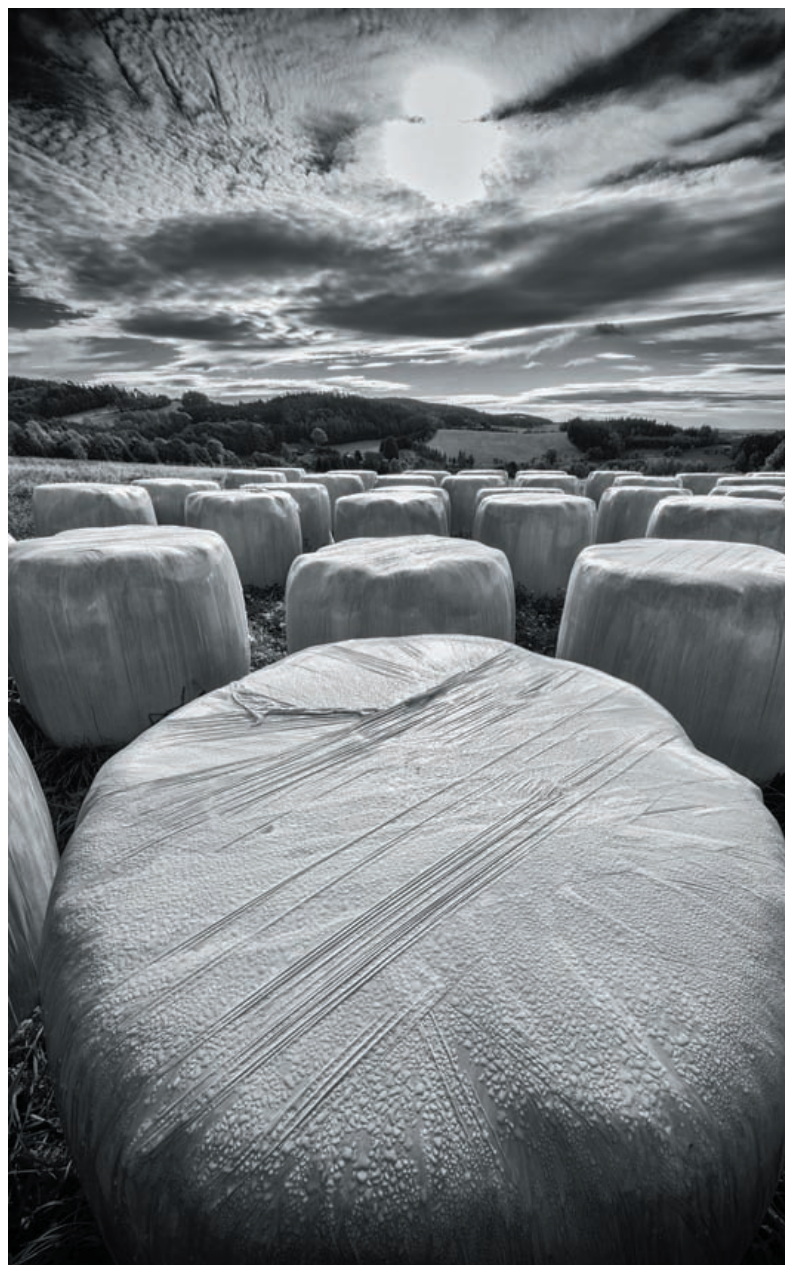
Chybí nám všechno. Tedy téměř všechno. Nechybí nám totiž chuť. Z aktuálního pohledu virologa dobrá zpráva hovořící o naší negativitě... Tato chuť má ale v neklidné současnosti punc chuti nadmíru pozitivní. Nejlépe to myslím v první polovině roku 2020 demonstrovali pardubičtí kolegové, jejichž snaha se „nenudit“ vyústila vydáním fotografické publikace *Fotografování v době koronavirové*. Velké díky za to.

Přátelé, zabraňme, aby nám tato životodárná chuť byla kdy odeprána. Nedopustíme, aby nám snad stačilo pouhé prohlížení svých fotografií v anonymním virtuálním prostoru, bez vůní, zápaků, doteků a emocí.

Jasně, chvílku to jistě vydržíme. Chvilku to dáme. Hned ale jak to jen trochu půjde, vyrazme opět do divadel, kin, na koncerty, do galerií, na výstavy, do hospůdek a bůh ví kam ještě. Nezapomínejme, že tohle vše tu bylo, je a bude. Nenechme si to vzít.

Občas mě vyděsí našťestí jen ojedinělé názory, že prý ani tak vlastně o moc nejde. Nemusíme prý nikam chodit, koncert nebo divadelní představení vidíme v televizi daleko lépe, než třeba z 18. řady hlediště, u filmu nás nikdo neruší chroupáním popcornu. Galerie nabízí neskutečně profesionální virtuální prohlídky... A restaurace? Otevřu lahvičku, v televizi pustím třeba reprízu některého z 52 dílů komediálního seriálu *Hospoda*. O co tedy jde? Pohoda, klídek, teplíčko.

Cesta do pekel. Nedopustíme, aby nám tohle málo stačilo. Braňme se tomu, aby naše duše ovládla nebezpečná a zhoubná apatie. Nenechme se svázat do na první

pohled úhledných balíků. Zůstaňme sami sebou, chtějme se a těšme se na sebe...•

S úctou a přáním pevného zdraví, lásky a dobrého světla
Ctibor Košťál.

Setkání Odborná rada pro fotografii

2. čtvrtletí 2020 29. září.

Program jednání:

1. Premiéra 2020

31. ročník fotografické soutěže

Porota 13. 10. 2020 ve složení doc. MgA. Aneta Vašatová, doc. MgA. Josef Ptáček, MgA. Ivo Gil a Mgr. Vítězslav Krejčí. Průběžný příjem soutěžních kolekcí fotografií s rozhodujícím datem podání zásilky do 30. 9. 2020. Vernisáž výstavy: 18. listopadu 2020 od 17 hodin v Galerii Na Hradě v Hradci Králové. Výstava potrvá do 11. ledna 2021. Vyhodnocení a předání cen vítězům proběhne v sobotu 28. listopadu 2020 od 10 hodin za přítomnosti všech členů poroty. Místo konání: Krajský úřad královéhradeckého kraje.

2. Fotoimpuls 2/2020

Fotoimpuls se vydává ve spolupráci s Impulsem Hradec Králové.

Fotoimpuls vychází 2x ročně a náklady za jedno číslo jsou cca 16 000,- Kč (korektury, grafika, tisk) + cca 5 000 poštovné.

Obsah čísla 2/2020 - uzávěrka 30. října 2020
Fotoimpuls 2/2020 musí být vytištěn do 15. prosince 2020. 30. 10. poslední možnost odevzdat příspěvky do zpravodaje (14 dní na korektury a sestavení podkladů pro grafiku, 3 týdny na grafické zpracování a 10 dní pro tiskárnu).

3. Valná hromada VSVF Hradec Králové, z. s. 2020

Termín: 6. 2. 2021

Host: Petr Jan Juračka

Čestný člen: návrh na Jana Červinku (90 let), krajinářská fotografie – podklady připraví CK

Volby: V radě končí Petra Anderlová.

U stávajících členů rady a revizní komise ověřit jejich setrvání na dalších 5 let. (JN)

Za Ústí n. Orlicí do rady bude volena paní Kovářová, zajistit zástupce za oblast Rychnov nad Kněžnou (JN).

Vyhodnocení roku 2020; Hospodaření za rok 2020; Revizní komise na kontrolu účetnictví. Plán práce na rok 2021 – plán vychází z plánu na rok 2020. Možno doplnit o další aktivity (např. Strukáž, Fotogramy, Strukáž - destrukce izolární vrstvy filmu...). Využití nově vybaveného ateliéru v Impulsu – semináře, fotokluby, jednotlivci...

4. Salon východočeské fotografie 2021

Termín: listopad 2021 (cca od 20. 11.) – leden 2022
Místo: Muzeum východních Čech v Hradci Králové

Návrh změnit koncepci pro výběr autorů, kteří budou na Salonu vystavovat. Přímo oslovit fotografy a vyzvat je k účasti, to znamená výběr na základě osobního kontaktu. Výběrová komise byla předběžně stanovena: Jiří Zikmund, Vítězslav Krejčí, Jiří Petera a Ctibor Košťál. Nová pravidla pro výběr účastníků se autorů zpracuje obratem Jiří Zikmund. Po zpracování nových pravidel svolat novou schůzku ve složení J. Zikmund, V. Krejčí, C. Košťál a J. Neugebauerová a následně podmínky 6. Salonu východočeské fotografie zveřejnit.

5. Různé

Almanach východočeských fotografů – úvodník pro Almanach napíše V. Krejčí a V. Skalický. Distribuce na valné hromadě VSVF Hradec Králové, z. s. Koordinace akcí v kraji – úkol pro rok 2021

*Zapsala: Jana Neugebauerová
V Hradci Králové 30. září 2020*

POZVÁNKA 26. VALNÁ HROMADA

**Volného sdružení východočeských fotografů z. s. Hradec Králové
sobota 6. února 2021 9.00 hodin**

Krajský úřad Královéhradeckého kraje
Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové
sál Albrechta z Valdštejna

PROGRAM 1. ČÁST

1. Zahájení a schválení programu 26. valné hromady Volného sdružení východočeských fotografů, z. s.
2. Zpráva o činnosti VSVF z. s. za rok 2020
3. Zpráva o hospodaření VSVF z. s. za rok 2020

4. Revizní zpráva ke stavu účetnictví VSVF z. s. za rok 2020
5. Volby rady a revizní komise Volného sdružení východočeských fotografů z. s. Hradec Králové na období 2021 - 2025
6. Plán práce VSVF z. s. na rok 2021
7. Návrh na udělení čestného členství VSVF z. s.
8. Diskuse
9. Usnesení
10. Závěr

PROGRAM 2. ČÁST,
začátek v 11 hodin

Beseda s promítáním fotografií: Petr Jan Juračka

Petr Jan Juračka působí jako vědecký pracovník a pedagog na Karlově Univerzitě, duší dobrodruh, sportovec a horolezec. Jeho vášní je fotografování (jak ze země, tak s pomocí dronů) a natáčení videa, cestování, popularizace vědy. Zkrátka tento člověk se jen tak nezastaví. Kromě jiného je také držitelem světového rekordu - se svým dronem natáčel na K2 ve více než 6300 metrech nad mořem, tedy ve výšce, kam se žádný běžný dron ještě nedostal.●

*Mgr. Vítězslav Krejčí
předseda VSVF, z. s.*

DRUHÝ ALMANACH

Volného sdružení východočeských fotografů

Úvodní slovo k 2. almanachu VSVF (vydání v r. 2020). Po pěti letech, u příležitosti již čtvrt století trvající existence zájmového spolku Volné sdružení východočeských fotografů, z. s. (dále jen VSVF), jeho členové a členky opět dostali chuť k vzájemnému představení rozmanitých a zralých plodů ze své bohaté fotografické zahrádky. Navzdory aktuální koronavirové pandemii spatřil světlo světa v pořadí již 2. almanach členů VSVF. Je také sympatické, že zde může, díky zvýšenému zájmu o účast, ukázat své tvůrčí projevy větší počet autorských osobností.

O smyslu a významu této hmatatelné formy ucelené obrazové knižní prezentace není třeba polemizovat. Věřme, že je prospěšné, radostné i inspirativní vzájemně se takto poznávat a odhalovat pro ostatní spoluautory své vidění, myšlení a citění a osobitý vizuální vztah k vnější a vnitřní povaze reality.

Je zde však i hledisko nadčasové („pro futuro“) almanach VSVF jako doklad historického údobí tvůrčích projevů specifické spolkové society a její šíře i úrovně obrazového vnímání, do jisté míry také stupně vývoje média fotografie.

Tato přehlídka by však nevznikla bez iniciace zušlechťovacího vnitřního puzení. Totiž niterné potřeby, touhy a odhodlání k bytostně nevyhnutelnému, náročnému, ale i radostnému aktu poznávání, resp. sebepoznávání („gnóthi seautón“), ústící v tvůrčí činnost a výsledná autorská díla. Zjemnělým citem, ostražitou pozorností, rozhojňenou obrazotvorností a svěží intuící totiž můžeme spolu s reflexí světelného spektra vytvářet novou, resp. alternativní skutečnost, předkládat dosud neviděné pohledy, odhalovat skrytý „svět ve světě“...

Přejme si lásku k nekonečným projevům bytí a jejím fotografickým reflexím.

Přejme si snahu o vzájemné emočně rezonující porozumění, aby o to více tento soubor „otisků světelných“ zářil energií krásy, harmonie a přátelství.

Vítězslav Krejčí

Proč Almanach?

Proč fotografujeme?

Mnozí řeknou, že neumí kreslit, malovat, psát. Proto sáhne po fotoaparátu, abychom sdělili svůj pohled na krajinu, věci, lidi, prostě svět kolem nás. Fotografie nám umožňuje „zobrazit“ náš názor, který lze zachytit na tenkou vrstvu citlivého materiálu nebo elektronického čipu. Je na zodpovědnosti každého z nás, jak s médiem fotografie nakládáme.

Proč jsme s fotografií sami?

Fotografování je lidská činnost výsostně osobní. Za hledáčkem nebo displejem fotoaparátu stojím sám. Mé oko a mozek, lépe srdce, hledají ten nejlepší výřez světa, do kterého promítám své JÁ.

Proč se scházíme?

V životě fotografa, a to každého, přijde chvíle, kdy se chce dozvědět, co na jeho obrázky říká okolí. Mohou to být návštěvníci výstavy, kamarádi z fotoklubu nebo jen okruh nejbližších. Máme nutkání ukázat, co se nám povedlo, nebo – podle mínění upřímného okolí – nepovedlo. Chceme znát, zda TO tam je nebo není.

Proč si fotografie nedáváme?

Důvod, proč si fotografové své fotografie nedávají, může

být v tom, jaký pohled na svoji vytvořenou fotografii mají. Může to být nedostatek důvěry, že můj obrázek není tak dobrý, abych ho daroval jako dárek. Možná si fotografií dost nevážíme. Vnímáme je, možná díky její opakovatelnosti, jako krátkodobou a tak bezcennou. A tak si ji vzájemně nevěnujeme. A to je velká škoda. Fotografie tak nezůstávají a ztrácí se. Po skončení výstavy, setkání přátel nebo členů fotoklubu končí v šuplíku. A čekají, jestli na ně ještě někdo někdy položí své oči.

Proč Almanach?

Proto, aby dal odpověď.

Po pěti letech se znovu sešlo 54 autorů, kteří dávají své fotografie svým přátelům. Mnozí se ani neznají, nikdy si nebyli vzájemně na výstavě ani schůzce fotoklubu. Přesto posílají své obrázky, aby je darovali přátelům, fotografům. Přejme si, ať fotografie nekončí v šuplících autorů, kteří je mohou „věnovat“ jiným. Ať nás fotografie přátel provází dalším, nejen fotografickým, životem.

Vladimír Skalický

2. 10. 2020

Almanach – A jdeme do finále

Tak se to tak sešlo. Tedy sešli se zájemci o Almanach 2019, tedy spíš 2020. Konečné číslo autorů, kteří zaslali své fotografie do sborníku fotografií, se ustálilo na čísle 52. Rodí se to pomalu, ale výsledkem bude opět příjemná kniha, která ukazuje tvorbu fotografů nejen východních Čech.

Koncepci a grafickou přípravu si vzala na starosti Eva Stanovská, která vše uspořádala, poskládala a přepsala. Almanach obsahuje, tak jako u prvního vydání, výběr několika autorských fotografií, podobenku a krátké autorovo sdělení.

Jaký je vůbec smysl Almanachu? Jeho význam vidím ve dvou rovinách.

První, jak jsem to již psal mnohokrát. Mnozí fotografové se osobně znají z valných hromad nebo jiných akcí našeho spolku. Samotná tvorba ale mnohdy zůstává neznámá. V Almanachu je možnost ukázat, alespoň ve zkratce, několik fotografií, které mají charakterizovat tvorbu jednotlivých z nás. Mám možnost si udělat představu o tom, že Ctibor fotografuje hory, Marcela dokument, Jaroslav detaily, Antonín krajinu a Jiří hru světél nebo detaily stěn.

Druhou rovinou je ta historická. Ti neaktivnější z nás navštěvují autorské nebo kolektivní výstavy fotoklubů.

I zde se můžeme podívat na fotografie kamarádů, nebo do té doby nám neznámým fotografů. Výstava se pověsí, otevře, uzavře (letos některá i po třech dnech), fotky se deinstalují a je konec. Zůstává zážitek. Pocit tu z lepší, tu z horší výstavy, a vzpomínka, která se s postupujícím časem stále více zamlžuje. Almanach je záznamem. Záznamem, který charakterizuje dobu a fotografické práce milovníků fotografie. Záznamem TEĎ A TADY. Almanach je historie.●

Vladimír Skalický

Lanškroun

Jan Anděl

Všichni žijeme už více než půl roku s koronavirem za zády, denně čteme o těch, kterým nebylo dáno se s nemocí vyrovnat. Dlouho to jsou jen statistická čísla, ale najednou se jedno z čísel promění v konkrétního člověka.

Na covid-19 v říjnu zemřel Jan Anděl, fotograf tělem i duší. Bylo mu 77 roků.

Povoláním strojař, ve volném čase se intenzivně vzdělával v oboru fotografickém. Čestný člen desítky národních nebo regionálních fotografických společností v Evropě, Asii a Americe. Titul ASČF (Autor Svazu českých fotografů) obdržel mezi prvními. V roce 2019 mu bylo u příležitosti 50. výročí založení Svazu českých fotografů uděleno Ocenění za zásluhy o fotografii. Pracovní kariéru ukončil jako redaktor revue PhotoArt.

Zákeřný virus ho dostihl v Podkrkonoší, kam se před devíti lety přestěhoval z Prahy. Užíval si zde života i fotografování krajiny. Jeho oblíbeným tématem byly mimo jiné kameny a kamenné útvary, cestoval za nimi a fotografoval. Pravidelně se účastnil soutěže Premiéra, jeho

fotografie byly součástí soutěžních výstav.

Jan Anděl byl nejen úspěšný fotograf, ale i citlivý a skromný člověk.

Jeden z jeho kamarádů vzpomíná: „Před časem mi poslal úsměvnou PF. Vynosil všechny fotografické ceny a poháry do trávy před chalupu a vyfotil je. Na PF k tomu přidal text „Světská sláva, polní tráva...““

Petr Balíček

S hlubokou lítostí oznamujeme, že nás navždy opustil dlouholetý člen a čestný člen Volného sdružení východočeských fotografů z. s. Hradec Králové a milý kolega a kamarád RNDr. Petr Balíček, CSc., fotograf a malíř-autodidakt.

Narodil se ve Svatce 19. ledna 1942. Svůj profesní život zasvětil práci cytogenetika ve Fakultní nemocnici Hradec Králové.

Od dětství jej provázela láska k výtvarnému umění. Byl nesmírně tvůrčí s velkou fantazií a smyslem pro detail. Okouzila ho zejména fotografie a později malířství. Byl jedním ze zakladatelů skupiny Setkání, tzv. nové vlny české inscenované fotografie.

Ve fotografii se věnoval cyklům eticky problémových oblastí, analyzoval fotografické možnosti některých moderních směrů.

Fotografie vznikaly ve formě uzavřených cyklů se značně širokým tematickým záběrem. Chronologicky lze jmenovat například inscenovaný portrét, výtvarný dokument ze starého Hradce Králové, eticky závažná témata zpracovaná do formy knih (Defektní jedinci, Diletantské léčitelství, Odchylná sexualita), cykly ve stylu minimal

artu, konceptuální fotografie, happeningové sekvence, výtvarné hry, montáže s použitím vlastních technik, klasická zátiší a další. Charakteristickými rysy fotografické práce bylo stálé hledání nových témat a výrazových prostředků.

Od roku 1990 se Petr Balíček věnoval malbě. Obrazy byly konstruovány z imaginárních anatomicko-biologických prvků, jednotlivé stavební prvky obrazu byly vždy přesně definovány a ohraničeny. Zpočátku se jednalo o jakési nahlížení do otevřeného ženského těla a realizování vlastní představy o jeho morfologii a funkci, později šlo o ilustraci obecně biologických a společenských jevů, erotiky, společenské agrese apod. V tématech i názvech obrazů bylo používáno ironie a nadhledu, oblíbenou autorovou polohou bylo grotesko.

Jako fotograf měl desítky samostatných i kolektivních výstav. V 90. letech se začal věnovat malířství a také digitálním úpravám fotografických děl a maleb...

Vzpomínáme na jeho laskavost a empatii, bylo nám ctí s ním spolupracovat nejen při fotografických soutěžích, ale především při povídání o fotografii a nad fotografiemi.

Čest jeho památce.●

Jiří Čejka

Po dlouhé nemoci odešel v 73 letech bývalý člen Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové

pan fotograf Jiří Čejka.

Ve VSVF působil od jeho založení v roce 1995 jako zpravodaj našeho regionu. S jeho příspěvky jste se měli možnost setkávat na stránkách starších ročníků Fotoimpulsů. Jeho signaci nalezneme i v Encyklopedii východočeské fotografie u hesel: Josef Jampílek, František Háek a Zdeněk Čejka st., který byl jeho otcem.

Jako pracovník Městského muzea v Nové Pace měl na starost nejen muzeální fotografické sbírky, ale také pravidelně na stránkách místního periodika, měsíčníku „Achát“, seznamoval občany s historickými událostmi či zajímavými osobami, rodáky, jubilanty.

Do tehdejších Spojených fotokroužků při osvětové besedě v Nové Pace vstoupil pravděpodobně krátce po ukončení základní vojenské služby někdy v roce 1969. V roce 1972 byl zvolen do funkce předsedy, kterou vykonával s jednou přestávkou celých 18 let. Během této éry klub opětovně vstoupil do dvou mapových okruhů, stal se pořadatelem dvaceti ročníků známé a oblíbené „Krajské soutěže fotoamatérů východočeského kraje“, místních soutěží „Novopacko“, soutěže pro školy apod.

V minulosti využil možnost studia a posléze se stal absolventem Lidové konzervatoře výtvarné fotografie pod vedením legendárního prof. Jána Šmoka. Jiří byl i velmi

aktivní na poli soutěžním, kde sklidil množství úspěchů, i výstavním – jak v rámci klubu tak i výstav soukromých. Některé z nich byly uspořádány i mimo náš region.

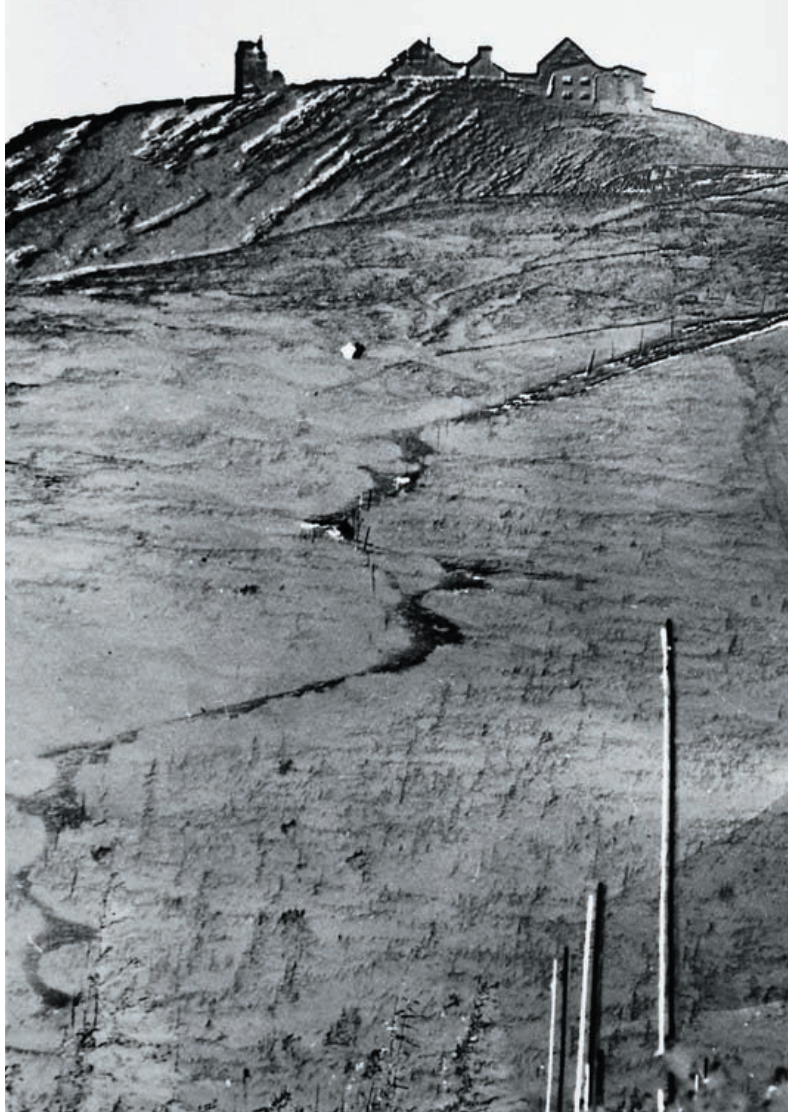
Díky znalostem historie města, poměrů a koloritu, uspořádal v rámci muzejních přednášek několik zajímavých posezení s historickými fotografiemi na různá témata. „Povodeň, cukráři, významné osobnosti, rok 1900, pohostinství...“

Koníčků, které mu zpestřovaly život, ale bylo víc, a proto mezi nás poslední dobou zavítal jen velmi zřídka. Vždy ale rád vzpomínal na své začátky v klubu, výlety, školení a kolegy. Při těchto příležitostech a při skleně dobrého vína i díky jeho ochotě vyprávět byla zmapována část historie klubu, jejíž se stal nedílnou součástí.

Jeho otec Zdeněk Čejka st. obdržel na sklonku života čestné občanství města Nové Paky, především za svou fotodokumentační a reportážní činnost. Jiří se stal držitelem ocenění čestný člen Fotoklubu při MKS Nová Paka. S jeho odchodem se uzavřela kapitola fotografického rodu Čejků v našem městě. Jeho potomci již inklinují k jiným koníčkům.

„Jiří, byl jsi 51 let naším členem. Za vše Ti moc děkujeme a přejeme nekonečné množství božího světla...“

Za posmutnělé členky a členy klubu předseda Miroslav Suchánek a archivář Vláďa Herbrych.

Mgr. Vítězslav Krejčí

Cena za neprofesionální audiovizuální a výtvarné aktivity za rok 2020

Cena Ministra kultury v oborech zájmových uměleckých aktivit potřeťi ve východních Čechách.

*25. 2. 1963 v Hradci Králové

Pod vedením svého otce se od mládí seznamoval s taji fotografie. Zlom v jeho přístupu k fotografii nastal počátkem osmdesátých let s nástupem Slovenské nové vlny, kdy ho inspirovali svojí tvorbou Miro Švolík, Vasil Stanko, Peter Župník, Tono Stano, Rudo Prekop a Kamil Varga. Jejich výstavu zhlédl ve výstavní síni FOMY Bohemia v Hradci Králové.

„Zajímavé na tom bylo, že jsem vlastně fotografii cíleně nestudoval, ale studoval jsem ji z hlediska svého interního skoro až dětského zájmu o filosofii a v případě Slovenské nové vlny se ve mně něco probudilo, možná filosoficky viditelnějšího – prostě, zobrazovat myšlenky osobitým způsobem. Pochopil jsem a hlavně pocítil, že obraz může být nositelem silných myšlenek o základních lidských otázkách, tzn. kdo jsme, odkud přicházíme, kam směřujeme a co je podstatou bytí, podstatou světa, protože fotografie a v podstatě černobílá fotografie dokáže podle toho s nebyvalou silou demonstrovat nebo prezentovat základní esenci existence ve smyslu zjednodušení, ale zjednodušení ve smyslu podstaty na čem je svět vlastně založen. Když bychom to chtěli říci nějak symbolicky, tak černobílá fotografie dokáže zobrazit ty dva póly v kladné i záporné podobě, černé a bílé barvy, dokáže zobrazit základní modely řádu a chaosu pomocí uspořádaných prvků, to jsou zejména prvky rytmu, a neuspořádaných, což jsou třeba živelné projevy fotografie přírody.

Existuje i ryze filozofické propojení s obrazem v podobě jednoho zajímavého autora, který mi je dodnes velkou inspirací, a to je Michal Eivaz, který s Martinem Hruškou vydali knihu Tiché labyrinty. Ony zajímavým způsobem, být na barevných fotografiích, odhalují to, co můžeme vidět v přírodě a co fotografie řekne napovídá z filozofických principů,“ říká o sobě Krejčí.

Studoval Universitu Palackého v Olomouci filosofickou fakultu obor občanská nauka a pedagogika. Promoval v roce 1990 a to již četl díla Schopenhaura, Hegela, cvičil jógu a seznamoval se s indickou filosofií. Hrál aktivně basketbal i v reprezentaci ČR. Po odchodu z armádního střediska vrcholového sportu učil na Středním učilišti ČKD v Hradci Králové, kde učil mimo jiné i fotografii. Později byl jmenován ředitelem učiliště. Vítězslav Krejčí dostal nabídku z FOMA BOHEMIA s s. r. o. do oddělení marketinku se zaměřením na fotografické produkty, kde působí dodnes jako tzv. produktový manager.

Významná je Krejčího pedagogická činnost. V rámci výuky výtvarné výchovy vedl fotografické semináře na Universitě Hradec Králové, Pedagogické fakultě i na Středním odbor-

ném učilišti polytechnickém v Hradci Králové obor fotograf. Zde vedl semináře základů výtvarné fotografie. Zcela nezištně pomáhá jako porotce při fotografických soutěžích či výstavách. V. Krejčí šíří slávu české fotografie i v zahraničí. Např. je lektorem na Slovensku na Letní fotografické škole v Popradu i Liptovském Mikuláši. V polském Klodzku i Slubici působí v rámci multimediálních projektů Labyrint. Chemigrafii a strukáže prezentoval na Slovensku v Rimavské Sobotě.

Vítězslav Krejčí stál v roce 1996 i u zrodu Volného sdružení východočeských fotografů, které se postupně rozrostlo i o členy z jiných krajů ČR. V roce 2010 byl V. Krejčí zvolen předsedou VSVF, tuto funkci zastává dodnes. Jeho aktivní přístup ve vedení má nemalý vliv na činnost sdružení, které pořádá mimo jiné fotografickou soutěž Premiéra, fotografické vzdělávání na všech možných úrovních, výstavy a setkání s významnými autory české fotografie. V. Krejčí se též pedagogicky podílí na Hradecké fotografické konzervatoři.

Vítězslav Krejčí je spoluzakladatelem Skupiny 5+1. Jde o volné uskupení fotografů (pět autorů z ČR a jeden z Polska), kteří se dohodli na vzájemné ochotě společně vystavovat a konfrontovat své tvůrčí výsledky. „Charakter této skupiny není stylově nikterak jednotný, zato jednoznačně promlouvá jazykem výtvarné fotografie s převažujícím krédem niternosti, tvůrčí imaginace a svobody volby vyjadřovacích prostředků. Je zde cítit pel esteticky i obsahově osobitých poetizovaných příběhů, enigmatické kódy spleťité cesty duchovní filosofii zasvěcené duše, ale i odvaha k tvůrčímu experimentu a zdokonalování, nově i pohledu do skrytu ženské duše, její intuice, fantazie, touhy, tajemství a hledání smyslu bytí,“ konstatuje Krejčí.

Rozsáhlá je i jeho výstavní činnost. Uspořádal řadu individuálních výstav a účastnil se i řady výstav kolektivních a to nejen v České republice, ale i v zahraničí. Nejdále byly jeho práce v Mexiku a Japonsku.

Poslední velký projekt byla práce na knize FOMA stoletá, která byla vydána u příležitosti výročí založení FOMY. Téměř deset let se Krejčí věnoval sběru a dohledávání dat a historických materiálů a tato činnost vyústila k vydání knihy.

Vítězslav Krejčí byl FOMOU BOHEMIA s s. r. o. oceněn Zlatým odznakem za mimořádný přínos v oblasti fotografie.

K udělení Ceny ministra kultury za rok 2020 Víťovi Krejčímu z celého srdce blahopřejeme a jsme opravdu hrdí na to, že je naším členem a svou fotografickou a pedagogickou činností ovlivnil mnoho generací fotografů. A to nejen na území východních Čech.●

Lightprintová Olga

Poprvé jsem o ní slyšel někdy v roce 2017. Standa Odvářka mi říkal, že v Litomyšli je nějaká fotografka, která dělá historické techniky.

Podruhé jsem se s ní setkal prostřednictvím malé prezentace v muzejní kavárně v Litomyšli. Zde jsem si již sehnal kontaktní telefon.

A od té doby jsem se s Olgou Stráníkovou setkával pravidelněji, až jsme se stali kamarády.

Je neděle odpoledne a já sedím u Olgy v kuchyni u stolu s krásně modrou stolovou deskou, domlouváme se na osnově našeho rozhovoru, když první otázka, která ze mne „vypadne“, je:

Využíváš tento krásný stůl k fotografování?

U tohoto stolu dělám úplně všechno. Zde fotografie upravuji do techniky olejotisku nebo lithprinty. Zde je přefocuji, dělám techniky, adjustuji a občas u stolu i jím.

Na vysvětlenou. Olga se přes týden stará, spolu se svým bývalým manželem, o hendikepovaného syna. Víkendy má volné a syna má na starost exmanžel. Proto sedíme sami v klidu, který „ruší“ pouze kočky Vlasta a Malvína. Ty občas přejdou přes fotografie, které leží na stole.

Začínám standardní otázkou.

Kdy jsi začala fotografovat?

Fotit jsem začala někdy v roce 1997/1998. To jsem neměla zrovna dobré období a pro svůj další život jsem hledala něco, na co bych se zaměřila a co by mi pomohlo tuto dobu překonat.

U jedné mé kamarádky jsem viděla krásné fotografie. To mne nadchlo, a tak jsem se rozhodla pro fotografii. Díky fotografii jsem to těžké období překonala.

„Sytím se uměním“

Tvoje fotografie jsou takové snové. V čem jsi vystudovaná?
Vystudovala jsem vysokou chemickou v Praze.

Vždyť chemie je naprosto exaktní obor. Jak se to slučuje s výtvarnou fotografií?

Já jsem od mala ráda četla, hrála na klavír, malovala si, ale zároveň mně šla matematika a chemie. Jo, šlo mi to. Dokonce jsem měla jít na konzervatoř. To by byl životní omyl... (smích).

A pomáhá Ti znalost chemie nějak při focení?

Pomáhá, protože se nebojím sáhnout na kyselinu nebo louh. To je jediné, co mi z chemie zůstalo. A taky jsem občas trochu učila dceru chemii na základce. :) To jsem ještě zvládla. Nedávno si mne kamarádi vzali na takový ten chytrý kvíz, jako že mám tu chemii. A oni tam měli otázku, co to je C₆H₆. Přemýšlím, a úplně prázdně. Je to fenol, ale tam jsem si nevzpomněla. Mně bylo tak trapně. Samozřejmě z chemie jsme kykli. Ten okruh chemie nedopadl moc dobře.

Jak se tvé fotografie rodí?

Někdy těžko a někdy jinak. Ale nikdy ne na požádání. Nejde mi to fotit kdykoli. Musí mne něco podnítit, oslovit.

Paprsek světla, něco se rozzáří, hudba, verš a já v tu chvíli mám obrovskou potřebu to dát do fotky. Stále hledám nějaká temná zákoutí, lesy, půdy, opuštěné domy. To je pak pro mě impuls ve spojení se světlem a ženou, většinou. Asi jsem piktorialista. :) Od roku 1997 fotím kdykoli mám náladu, čas, nablízku modelku. Jen je to vše komplikovanější, protože je ještě potřeba vyladit čas, kdy můžou ženy i já, což bývá často problém. Pak nám třeba unikne ten správný den, kdy nám přeje světlo. Myslím, že právě světlo je pro mě největším impulsem. A když se to tak někdy sejde, že chci a je modelka, tak je divné, že to nedopadne. To fotky udělám, ale ani je dál nezpracuji. Ale pak se to někdy sejde, zasvítí světlo, najdeme nějaký zajímavý prostor a potom to jde.

Hodně tvých fotografií je děláno na hřbitově.

Proč zrovna hřbitovy?

Nefotím jen na hřbitově! Podívej, tady je krajina, kde také ráda fotografuji (smích). Hřbitovy mám ráda, protože mám takovou temnotu a melancholii v sobě. Takový skrytý smutek. Cítím tam tajemno a hlavně klid. Snažíme se toho využít ve fotografii. Ve spojení se světlem a hezkými děvčaty se snažím dělat dobrou fotografii. Mám ráda i focení postavy v krajině. Většinou se ale zase vrátím k tomu

tajemnu. To bude tím, že jsem z Vysočiny, navíc z rodiny, která neměla jednoduchý osud (50. léta), hodně se o tom u nás mluvilo. Možná i proto.

Kde se inspiruješ?

Sytím se uměním. Miluji obrazy, poezii a hudbu. A to hodně. Zajímají mne těžké osudy lidí. Nedávno jsem objevila básnickou knihu Tohle světlo od Antonia Gamoned, portugalského básníka, který zažil těžkou dobu. Gamonedova poezie je tematicky drsná, nehezská. Stáří, nemoc, smrt, zmizení, většinou velmi konkrétní zmizení řady jeho druhů z illegality i ošklivost v mnoha podobách postupem času v jeho básních zabírají čím dál víc prostoru. Když mne něco osloví, mám touhu to převést do obrazu. Většinou se mi to nepovede. Musela bych vytvářet masky, překrývat. V analogové fotografii je to mnohem složitější. A já nemám tu trpělivost.

A to mám další otázku. Maluješ si, co budeš fotografovat? Někdy přijde myšlenka, impuls, hudba, verš. Ale nepíší si to,

snažím si vše zapamatovat. Většinou ale fotím spontánně, vždy podle atmosféry, prostředí, nálady mé i modelek, světla. Takže vlastně koncept nemám.

A jak hodně kazíš?

Hodně. Opravdu hodně. Jsem maniak. Mám období, kdy fotím a období, kdy vyvolávám. Díky tomu, že mám volné víkendy, tak fotím nebo fotky zpracovávám. Když fotím hodně, mám pocit štěstí. Jsem v tvůrčí extázi. Fotím, fotím jeden film za druhým. Vyfocené negativy vyhazuji do trávy, rychle přebíjím, a dokud filmy mám, tak fotím. Až do úplného vyčerpání. Potom jsem naplněná štěstím, když to zpracovávám. Když ten pocit štěstí vyprchá, tak nastoupí pocit zmaru. A to vždycky. Po čase se to zase spraví. Udělám fotografie pro holky a oni z toho mají radost. A to je dobré.

A to jsi mi nahrála na další otázku. A co modelky? Odkud je sháníš?

Modelky jsou moje kamarádky. Mám kolem sebe spoustu nádherných holek. Nejvěrnější a „nejstarší“, čímž myslím,

že s ní fotím nejdéle, je Olinka. Má v sobě obrovskou hloubku a tajemství a samozřejmě krásu. Janička. Ona je fotografa. Je krásná. To je takový ten zimní typ. Tajemná, černá, bílá. Miluška – nádherná, éterická žena. Anička, taky éterická, křehká a nádherná. U všech to jde tak nějak samo. Chtěla bych ale sehnat někoho temného. Abych ho mohla fotit v noci nebo když je mlha. Jediný, kdo je takový typ, je Eliška, ale ta se mnou fotit nechce. Je to dcera. Prý moc měřím. :)

A o klucích jsi přemýšlela?

Přemýšlela, přemýšlela. Ale vlastně nevím, jak bych je fotila. U muže je spíš krásný charakter a ten se fotí jak? Ženy jsou esteticky krásné. Ráda je fotím.

Myslel jsem na nahotu. Na Tvých fotografiích jsou všechny ženy, dalo by se říci, ustrojené.

Nechtěl. Jsme malé okolí. Nahé fotografie mám. Holky jsou nádherné, ale nemohu je prezentovat. Potřebu ale mám. Nemusí být úplně nahatá, stačí jen trochu.

A jak jsou staré?

Moje ženy jsou v krásném věku od 25-40 let, kromě dcery.

A jak ses dostala ke skupině 5+1?

Před roky mne našel Pavel Rejtar a oslovil mne na výstavu v Hradci Králové. Teď jsem s nimi vystavovala na poslední skupinové výstavě opět v Hradci Králové.

Nepřemýšlela jsi o nějaké knize?

Přemýšlela. Ale nevím si s tím rady.

A co říci na závěr?

Přeji, aby v sobě Olina dál nacházela sílu k fotografování.

S Olinou jsem strávil krásné nedělní odpoledne
18. října 2020.●

*Vladimír Skalický
Litomyšl*

Fotografi s příběhem

Miroslav Kolátor - autor

Tak nebud' kůň, do hospody nemůžeš.

Posílám fotku, která by se ti možná hodila, s textem to bude slabší, já své fotky neumím opovídat. Nechám to na tobě. Nikam se netlačím.

Jindřich Klabačka – zrcadlo

Fotografie je příjemná, pohodová.

Určitě zajímavá, líbí se mi.

Asi bych se obešel bez tří vrchních okének.

Milan Kříček - autor

Při pohledu na tuto starou fotografii se mi vždy vybaví vzpomínka na dobu, kdy jsem ještě fotil pouze na film. Tenkrát jsem si obvykle pamatoval podrobnosti a okolnosti pořízení většiny mých snímků. Ještě dnes si při prohlížení starých negativů vzpomenu na mnoho konkrétních momentů a okolností, za kterých byly fotografie vyfoceny. S digitální fotografií už tyto pocity nejsou tak intenzivní, což je dáno především větším množstvím snímků, které nám současná digitální fotografie umožňuje snadno pořídit.

Ačkoli mám velice rád klasickou fotografii, mám v současné době rád i fotografii digitální. Zatímco digitální fotoaparát používám převážně na barevnou fotografii, analogovým fotoaparátem jsem fotil především černobíle.

Rád bych tento poměr mezi aktuálně více používanou barevnou a černobílou fotografií občas více vyvážil a opět se častěji vracel k černobílé fotografii (byť na čip).

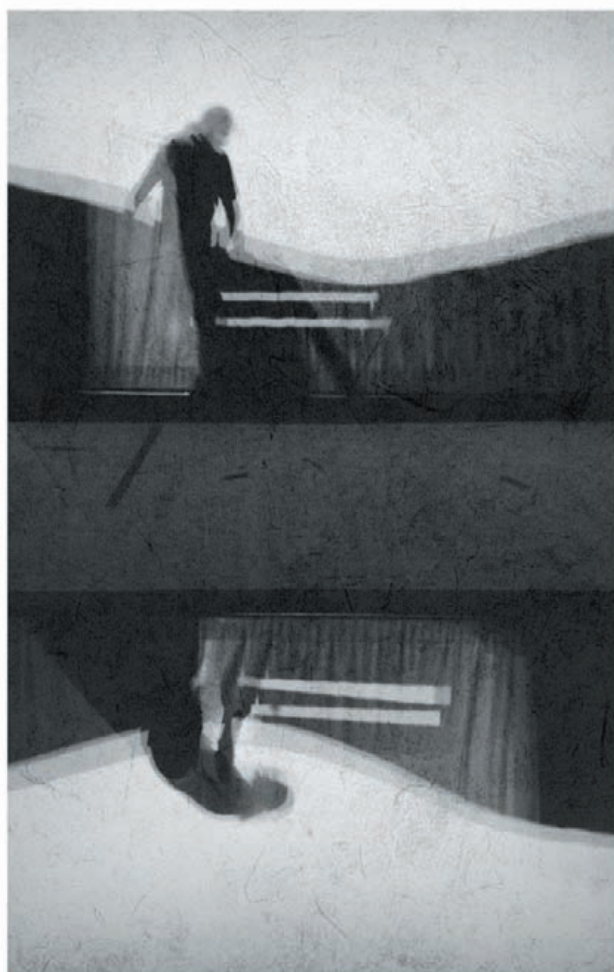
Tato konkrétní fotografie byla pořízena mojí tehdy nově zakoupenou starou Flexaretou VI. Právě při první procházce po Pardubicích s tímto fotoaparátem jsem uviděl tento možná až banální motiv, který mě však zaujal, a pořídil jsem první tři fotografie. Toto je jedna z nich.

Dodnes ji mám rád.

Dita Valachová – zrcadlo

Vidím jen bubáky a strašidla vykukující ze zdi a představuji si, jak ti, co na tom chodníku hrají na kytaru, si to užívají a snaží se ujíždět na kole pryč. Kéž by se nám povedlo co nejdříve se na to kolo alespoň posadit.

Krásný den, Dita

Tomáš Lelek – autor

Narcis – známý řecký mýtus o uznávání vlastní krásy bez schopnosti mezilidských vztahů. Zjednodušeně měl rád jen sám sebe, bezmezně se miloval a při tom, jak zahlédl svůj odraz ve vodní hladině, nešťastně utonul.

Fotografie by měla být právě vyprávěním tohoto příběhu se snahou být zpracována výtvarným pojetím. Inspirací při vzniku byla malba jednoho z klíčových umělců barokního období Caravaggia a jeho díla Narcis, které je datováno 1594–1596. Musím říct, že já jako autor vím, že na fotografii je vidět něco mimořádného, ať už smysl pro detail, vyvážené odstíny šedé, propracovaná kompozice a neotřelé složení obrazů v jeden celek. A díky těmto přednostem se stává toto fotografické dílo velmi výjimečným počinem.

Připomíná vám to někoho?

Říká se, že kousek Narcise má v sobě každý z nás. Zřejmě proto je ten příběh tak silný a zasahující.

Renata Molová – zrcadlo

Slunce a stíny, světlo a tma, černá a bílá, každý sám za sebe a přesto spolu na jedné lodi. Nikdo není sám, kde končí moje cesta, tak ta tvoje začíná, navazují na sebe, prolínají se.

Dívám se na obraz, vidím jednotlivé postavy, které jsou osamělé, ale přesto spolu. Každá se svým životním příběhem. Vlny, které na sebe v samotě navazují. Vnímám zde plno protikladů a protichůdných emocí. Čtyři životní příběhy, každý jiný, které ale nakonec dají dohromady mozaiku, co do sebe zapadá. Vidím člověka, co má za sebou hezký život, ale najednou vidí před sebou jenom černo; člověka, co si zažil těžký život, ale dívá se do budoucnosti s nadějí člověka, co se sklání v pokoře; člověka, který se hrbí pod tíhou sama sebe a nesplněných očekávání.

Pro mne je tento obraz zastavení, ohlédnutí. Nutí mne přemýšlet, kdo jsem a kam směřuji...

Hana Michaličková - autor

Sisyfos

Je letní den. Vydávám se po dlouhé době přečíst si nová poselství na zdech staré garáže. Ta stojí u obory na kraji lesa a já doufám, že ji snad zatím nikdo nezboural. Sláva! Garáž je celá, jen více zarostlá bezem a šípky. Po rozhrnutí keřů vstupuji do kouzelného světa plného příběhů.

Na stěnách garáže se objevují další nejrůznější obrazy, které čas za mé nepřítomnosti vykouznil jako nové záhady, a já, vtažena do paralelního vesmíru zapomínám na okolní svět. Nerada odcházím a přemýšlím o nových obrazech. Snažím se z nich vyčíst příběhy a napadá mne ten o Sisyfovi, který do nekonečna a marně valí balvan svého osudu tak, jako my všichni.

František Stráník – zrcadlo

Jak mohu vnímat fotografii?

Vnímání fotografií obecně vzato může být v některých případech i složitější proces, který je ovlivněn celou řadou aspektů. V prvé řadě to je fotografické cítění samotného pozorovatele (hodnotitele) fotografie, u kterého může být preferována reálná (předmětná) fotografie, nebo naopak fotografie abstraktní. Výhodou pozorovatele je samozřejmě rovnocenné fotografické vnímání obou základních fotografických žánrů. Dalším rozhodujícím aspektem, zvláště u abstraktních fotografií, může být např. i moment-

ální duševní rozpoložení pozorovatele.

Abstraktní fotografie může zahrnovat celou řadu pohledů na úplně obyčejné věci, ovšem zcela jiným originálním fotografickým pohledem. Přitom ty obyčejné věci nemusí být pro pozorovatele na první pohled vždy zcela zřejmé a potom přichází na řadu osobní představivost, která může být u každého pozorovatele samozřejmě jiná.

Vždy, když vidím poprvé nějakou fotografii, tak se mi ihned do očí vryje nějaký její detail, zvláštnost, určitý osobitý pocit, jakým ta fotografie na mne vyzařuje.

Aniž tuším autorův záměr a jeho základní představu při tvorbě předkládané fotografie, tak mé fotografické vnímání na první pohled by se dalo jednoduše vyjádřit slovy: „Abstraktní klavír s jeho tóny.“ Tento pohled je v mých očích ještě navíc podtržen přidávanými detaily kolem samotného klavírního obrysu. To, že autorka volila černo-bílou fotografii, dává tomuto záběru ještě více emocí bez rozptylování pozornosti pozorovatele případným barevným provedením. Šedé pozadí tvoří nenásilný přechod z bílého pozadí na černý hlavní objekt. Hudba se dá vyjádřit mnoha způsoby. A tento krásný pohled je jedním z nich.

Jan Odehnal - autor

Tato fotografie vznikla, jako spousta mých fotografií, na každodenních výpravách po domě, který již několikátým rokem svépomocí rekonstruuje.

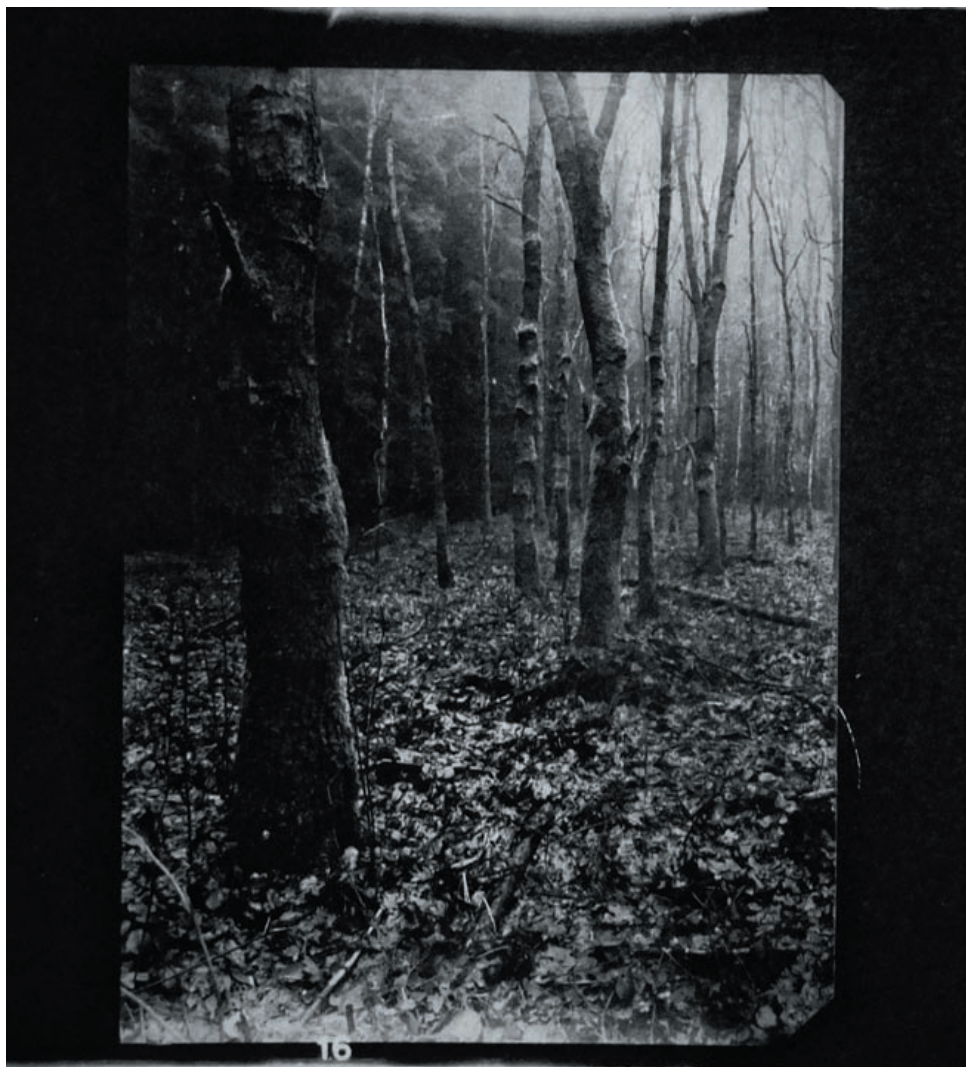
Venku je příjemné podzimní odpoledne, kdy slunce občas vykukne zpoza mraků. Doma práce kam se podíváš! Procházím domem a připravuji materiál pro další práci. V té chvíli vykukne sluníčko a kreslím! Koukám na ten obraz a přemýšlím. Slunce zapadá a já vidím, že jsou jako dva přízraky, co se sem „vodněkud“ zabloudily a novou naději ve mně zapálili, jak ve své písni zpívá Daniel Landa. Fotografování za sluníčka není zrovna můj šálek kávy. Tak chvíli váhám. Ale ne moc dlouho. Běžím pro stativ a kufr se svým staříčkým velkoformátovým fotoaparátem, který v rychlosti kus za kusem skládám na stativ. V duchu se modlím, aby se sluníčko neschovalo za mraky a vydrželo ještě chvíli svítit. Vše je připraveno. Schovaný pod černou jeptiškou se snažím vše dostat na to matné sklo na konci měchu dřív, než to nadobro zmizí. Nasazuji kazetu, otevírám závěrku a exponuji. Latentní obraz je zachycen.

Dáša Skořepová - zrcadlo

První dojem – přitažlivá jemnost, tajemnost až dojemnost, která je zcela jistě odrazem citlivé to duše autorovy. Pak zásek na útvaru, který shodou okolností připomíná Playboy logo, tuším, že jde o zápletku, úmyslné narušení atmosféry.

Já si to pro sebe vysvětluju jako lehce humornou narážku na věčný boj mezi snem a realitou.●

Jak se do lesa volá...

Dnešní příběh mi vyprávěl můj kamarád fotograf. Fotí, stejně jako já, na střední formát. Při každém založení nového filmu mu zbývá krabička, ve které je negativ uložen. A tato krabička má hlavní roli v dnešním příběhu.

Vyprávěl mi, že zhruba před rokem využil zamlženého dopoledne a vyrazil fotografovat do nedalekého lesa od svého domu. Byl začátek listopadu a les již pokrývala první malá vrstva sněhu. Ale na tom není nic divného. Tak ten můj kamarád fotil a fotil, až film dofotil. Při založení dalšího negativu mu zbyla krabička od filmu, kterou, jako obvykle, strčil do své brašny. Při další pochůzce po cestě našel sekyrku, kterou podle kombinace černé a oranžové barvy okamžitě poznal. Byla to sekyra od Fiskarsu. Věděl, že to není tak levná záležitost takovou sekyru pořídit. Chvilí prý přemýšlel, co s nálezem. Pokud ji tady nechá, nejde ji někdo jiný a vezme si ji domu. Když si ji sám nechá, nebude z ní mít žádnou radost, protože někomu bude chybět. Tak ho napadlo, že nechá majiteli svůj vzkaz, kde sekyrku najde. Obrátil krabičku od negativu na čistou rubovou stranu a napsal vzkaz, že sekyrku našel a že ji má u sebe doma. Ve vzkazu nechybělo telefonní číslo. Krabičku složil a jako malý „tunýlek“ ji navlékl na větvičku u místa nálezů.

Přešla zima a kamarád na nález skoro zapomněl. Někdy kolem března nebo dubna následujícího roku se mu na telefonu objevil hovor z neznámého čísla. Muž na druhé straně se ptal, jestli má ještě u sebe nalezenou sekyrku. Kamarád přisvědčil a s telefonujícím se dohodl na setkání,

aby sekyru předal.

Když se se starším pánem setkal, poslechl si skoro neuvěřitelný příběh. Muž mu vyprávěl, že byl se synem v lese na dřevu. S sebou vzali sekyrku, kterou mladému koupila manželka. Muž také přiznal, že když z lesa odjížděli, ani si nevšiml, že sekyra není v autě. Svoji chybu si uvědomil až druhý den. Okamžitě se do lesa vrátil a les prochodil křížem krážem. Sekyru nenašel, protože v mezičase si ji kamarád odnesl domu. Takto se do lesa vrátil ještě několikrát, ale marně. Protože se jednalo o dar manželky, rozhodl se muž, že synovi sekyru koupí novou.

Než se tak stalo, vyrazili opět se synem do lesa. A další vyprávění zní až neskutečně: „Už jsem se smířil s tím, že budu muset synovi novou sekyru koupit. Při jarní návštěvě lesa jsme zastavili znova na místě, kde jsme stáli z kraje zimy. Když jsem otevřel dveře, brnkla mi o dveře větvička, na které jsem viděl nějakou krabičku. Ze zvědavosti jsem si ji prohlédl a nevěřil jsem vlastním očím. Našel jsem vzkaz, který mne dovedl k poctivému nálezci. Nevěřil jsem tomu, že se ještě najdou tak poctiví lidé, a to mi udělalo dobrou náladu.“

Z příběhu je vidět, že i malé zázraky se dějí. A pak nevěřte, že: „Jak se do lesa volá...“

*text a fotografie
Vladimír Skalický*

Tak vzhůru zase dolů

Kde fotím já.

Napadá mě - všude. To se ale teď pravděpodobně ode mne neočekává.

Dobrá, využiji oslího můstku z úvodníku tohoto čísla.

Jarní téměř zákaz vycházení mě dovedl k zamyšlení, co fotit, pokud fotit chci. Co více, bez focení si ani tu nejkrutější karanténu a diktát nedovedu představit. Doma to znám, pohledy z okna jsem fotil již stokrát, k vnučkům mě nepustí, manželka – znám... Na půdě byla ještě zkraje dubna vlezlá zima, takže sklep. Málo užívaný starý pískovcový sklep. Čas od času tam vysmejším spoustu pavučin a donutím jejich tvůrce k nové sisyfovské práci. Dlouho jsem jim tam ale neškodil. To se ukázalo jako velká výhra, která mě na několik dnů fotograficky zaměstnala. Věřte, že mé ambice nebyly vymyslet něco nového a převratného. Dobře si uvědomuji, že vše tu již bylo. Měl jsem jen abstrák. Neodolatelnou chuť.

Nejednou jsem při hledání té nejlepší kompozice cítil, jak plandající pavučinová vlákna laškují s mojí nechtěnou lysinou. Ideální podmínky pro arachnofobiky...

Vznikla tam celá řada až trochu morbidních snímků, jejichž zpracování mě pak ještě na mnoho hodin zaměstnalo u PC. A přesně o to šlo.

Jako bych tušil, že není všem dnům konec. Celý rok jsem ve sklepě nesmejčil. Tak vzhůru zase dolů.●

Dobré nejen sklepní světlo všem, Ctibor Košťál.

Výzva s názvem NEDALEKO

Letošní rok je podivný. Uzavřel nás do svého města, vesnice, domova, tak trochu i do sebe. Je to špatně? Za sebe říkám: není. Je to jen trochu jiný život. Novináři, nevnučujte nám neustále něco o depresích, ve většině případů se dokážeme zabavit i v omezených podmínkách. Byli jsme zvyklí cestovat za poznáním krajů dalekých. Dostali jsme se k poznání krajů blízkých, až nejbližších. Našli jsme místa plná kouzla a obyčejné krásy. Místa, která je radost fotografovat.

Napadla mě fotografická výzva. Pojdme objevovat. Neznámá, zapomenutá, milá a hlavně fotogenická místa nedaleko od domova. Ne turistické atrakce, ty všichni známe. Místa za našimi humny (nebo o kousek dál), která jsou nám milá, kam se rádi vracíme. Přírodu, ale i vesničky či města.

Sepište krátké povídky o vašem oblíbeném místě. Vzpomínky a zážitky doprovodte několika fotografiemi. Vše nám pošlete mailem. Váš postřeh uveřejníme v jarním čísle našeho časopisu. Vaše povídání může být impulsem pro letní poutníky i fotografie a doplní mapu kraje o pozoruhodná místa. Třeba se téma fotoatrakcí našeho kraje uchytí a bude se objevovat na stránkách časopisu pravidelně. Možná se vydáte s vaším fotoklubem či fotografickou partou objevovat krásy okolí.

V tomto Fotoimpulsu si můžete přečíst první příspěvky. Přidejte se prosím. Budeme se těšit!●

Eva Stanovská

Zámecký park v Medlešicích

Krajina mezi Pardubicemi a Chrudimí není moc romantická. Velké širé rodné lány poznamenané kolektivizací, tj. téměř bez stromů, polních cest a remízků. Hned ve vedlejší vesnici za našimi humny je však nenápadný zámecký park, který touhu po romantice přeci jen trochu upokojí. Na rozdíl od naší vsi, která v historii vždy patřila pod něčí panství, byly Medlešice sídlem barona. Posledními majiteli (od roku 1864) byl německý rod z Wiederspergerů, který dal bývalé tvrzi a posléze baroknímu zámku dnešní vzhled. Můj děda ještě pamatoval, jak pořádal medlešický baron za první republiky na podzim hony na polích okolních vesnic. Jako malé mi děda rád zpíval písničku o tom, jak „zima byla, vítr foukal, v rybníce se jelen koupal a hned vařili čaj, rum, čokoládu...“. Ten rybník s jelenem je totiž v naší vesnici. Teda byl. Než z něho za socialismu bohužel udělali nevzhlednou betonovou požární nádrž.

Baron se přihlásil za války k Němcům a zámek i s pivovarem připadl po roce 1945 státu. Že to s ním nedopadlo nejlépe, je jasné. Nicméně zámek stojí, je lehce romanticky omšelý a čeká na lepší časy.

Kromě vlastní stavby je příjemný zámecký park. Obzvlášť na podzim hraje všemi barvami. Mohutné stromy, zelená louka, lavičky k posezení. Krásně se tu fotografuje, nejlépe za mlhy a sluníčka (což se u nás na rovině musí vyčekat...). Malé podium v parku zažilo dokonce vystoupení Dagmar Peckové, slavná zpěvačka je zdejší rodačkou. K parku můžete přijet i vláčkem motoráčkem, malé nádražíčko s kolejemi je též fotogenické. •

Eva Stanovská

BLUES KRAJINY

Samota na kopci v Orlických horách – ideální lokalita pro únik z civilizace nejen v době koronavirové. Lesy, louky, dechberoucí výhledy na blízké i vzdálené obzory od východu na západ – Českořebrovská vrchovina, Polabská nížina, Krkonoše se Sněžkou. Po setmění pouliční osvětlení obcí imitující přistávací letištní dráhy – scénérie lákavá nejen pro fotografy.

Oblíbená místa zachycuji ve všech ročních obdobích, denních i nočních hodinách stále dokola... Letošní podzim proměňuje okolí pomocí mlhy, kterou fotografii převážně dlouhým expozičním časem. Postupně tak vzniká soubor s názvem BLUES KRAJINY.●

Anna Benešová

Meandry řeky Svatky

V době, kdy jsme ze všech stran médií masírováni zprávami o koronavirové pandemii v naší zemi, jsem se rozhodl spolu se dvěma kamarády z naší pardubické Alfy zapomenout na podobné starosti. Jednoho pěkného říjnového dne jsme vyrazili do přírody trochu „pofotit“ naši krajinu v okolí Pardubic. Za dodržení čerstvě nařízených opatření (s rouškami na obličeji) jsme nasedli do auta a vyrazili směrem na Vysočinu. Zaujala nás krajina v okolí Sněžného, kde je nádherně meandrující řeka Svatka. Zastavili jsme v obci Mílovy a vyrazili prozkoumat břehy řeky. Hned po několika desítkách metrů přes louku vedoucí k řece jsme zjistili, jak jsme podcenili naši výstroj. Na mokřadech jsme po nedávných deštích téměř utopili svou obuv. To nám ovšem nezabránilo v pokračování zkoumání okolí řeky ani v našem fotografickém nadšení. Prolézali jsme křovisky na břehu Svatky a dokumentovali její meandry. Radost z focení neopadla ani poté, co jsme museli absolvovat zpáteční cestu přes mokřady. Nečekaně jsme narazili na lávku přes řeku, strženou poslední velkou vodou. Přesunuli jsme se proto asi o kilometr dál proti proudu a opět se vnořili do houštin a stromoví na březích řeky. A fotografovali a fotografovali. Užívali jsme si prostě pěkného podzimního dne a na nějaký koronavirus jsme v tu chvíli úplně zapomněli. Celodenní výlet jsme zakončili zastávkou u často fotografovaného rybníka Velká Kamenice u Trhové Kamenice. Okolí rybníka bylo již v tuto dobu podzimně vybarveno, a tak jsme si ještě jednou na sklonku tohoto dne fotograficky zařídili.●

Libor Němec

Na sever od východních Čech

U nás je krásně, o tom nejsou žádné pochybnosti. Občas ale máme chuť vyrazit do světa za něčím zajímavým. Nemusíme ani příliš daleko, abychom objevili pozoruhodný kraj. Letos se nám s fotoklubem Alfa zalíbila „cizina“ nám Východočechům nejbližší – polské příhraničí nad Krkonošemi a Broumovskem.

Příjemný pocit z krajiny je umocněn tím, že kdysi bylo toto území společné Čechům i Polákům, psala se zde společná historie. Když narazíme v cizině na něco českého, zmocní se nás – byť nezaslouženě – pocit hrdosti.

Dolní Slezsko je součástí území, o které Prusko, Sasko a Bavorsko připravily Marii Terezii na počátku její vlády. Časem se stalo součástí Německa a místem nazývaným Sudety. Po druhé světové válce bylo přiřazeno k Polsku. Drobný odskok do historie poskytuje vysvětlení, proč jsou příhraniční kraje plná historických míst a zároveň zde narazíme na ruiny a neobydlené či polozbožené stavby.

v terasových zahradách, fotograf z něj není až tak nadšen. Zajímavá je na něm až historie z doby druhé světové války. Německou šlechtickou rodinu, nesouhlasící s nastupujícím režimem, nacisti vyhnali. Hitler se rozhodl vybudovat zde nejen své další sídlo, ale i rozsáhlé podzemní úkryty a továrny. Za strašných podmínek zde pracovali vězni z koncentračních táborů. Na konci války zametali nacisti po sobě stopy a téměř vše zničili. Nepřežili ani ti, co něco věděli. A tak kraj skrývá dodnes četná tajemství. Jedním z mála míst, kde se zvědavý člověk může dostat do podzemí, je Osówka. Oficiální prohlídka s výkladem je moc pěkně udělaná a na promítaných videích je český překlad. Fotografovat se ve tmě téměř nedalo, ale poznané bylo rozhodně zajímavé. My máme svou báji o jantarové komnatě ukryté kdesi v Brdech (či jinde?). Poláci jsou přesvědčeni, že na konci války vyrazil z Wroclawi vlak plný nakradených uměleckých děl, zmizel v lesích okolo Walbřichu a dodnes

/ KATEŘINA GÖTTLICOVÁ / WARŠAVA /

A co si budeme povídat – pro fotografy je takové prostředí rájem.

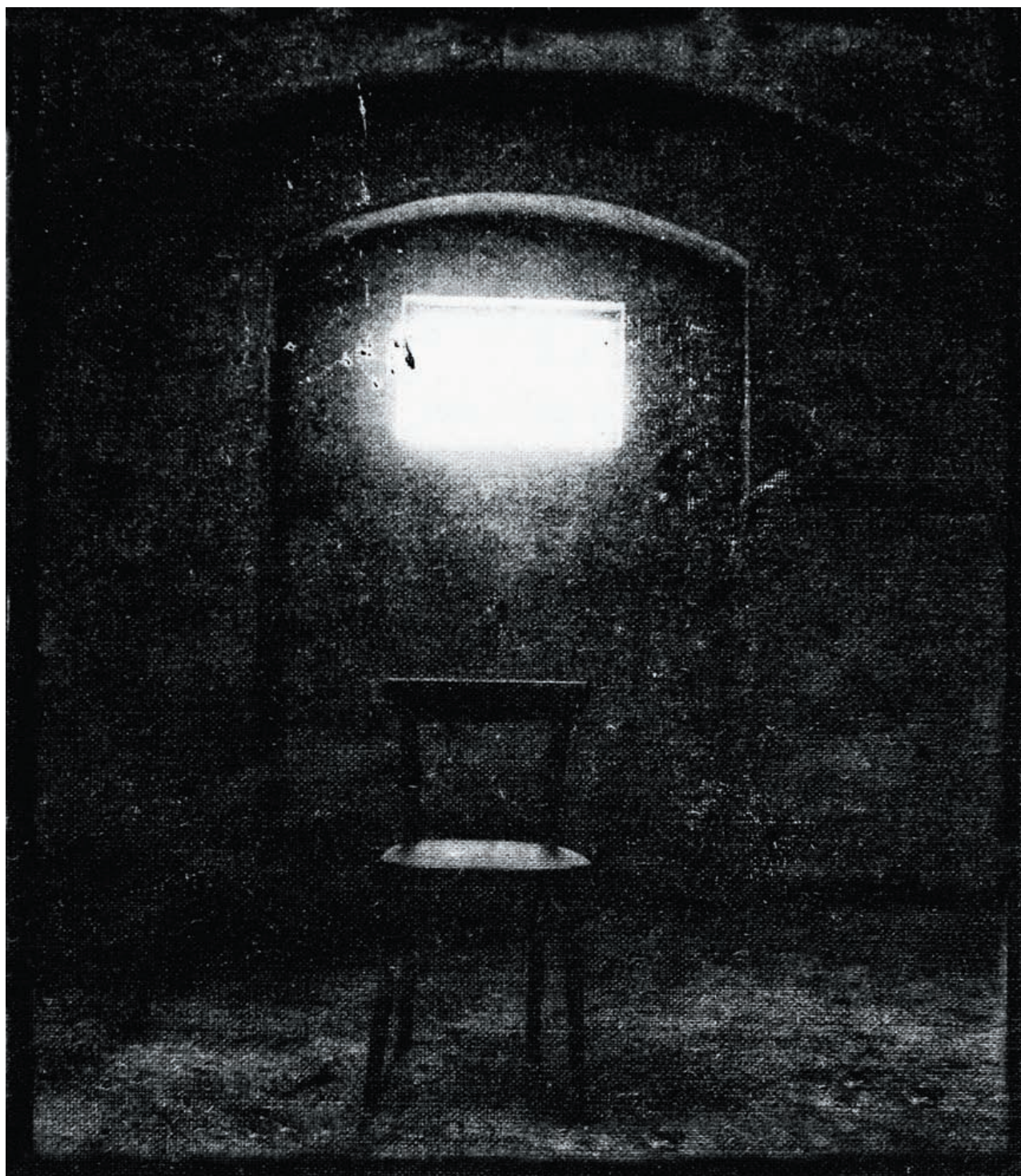
Z významných míst jsme navštívili např. mohutný klášter Krzeszów, poutní místo Vambeřice, úžasný dřevěný kostel ve Swidnici a spoustu dalších. Zdejší kraj je krajem vulkánů. Nepředstavujte si vulkány, které vyráběli čertíci ve Stvoření světa. Jsou to malebné kopce s krásným výhledem. V Dóbkowě je geologické muzeum, kde si můžete vlastnoručně vybrousit nalezené kameny se zajímavou kresbou. A spousta dalších fotogenických atrakcí.

Zámek Książ je typicky německá mohutná stavba

čeká v jedné z zavalených štol. „Tak“ (to je polsky ano), odpověděl Gřeš na můj dotaz, zda jsou důkazy o jeho existenci. No nevím. Pochybuji, že by tam přežil temná padesátá léta.

Wroclaw sice není v příhraničí, ale patří do Dolního Slezska a je to jedno z nejhezčích měst Polska. Krásně jsme si tu zafotografovali. Rozsáhlé město, zajímavé stavby, parky, nejvyšší budova v Polsku. Radost vytáhnout fotoaparát. Až pomine druhá doba virová, vydejte se na výpravu, polské příhraničí je rozhodně zajímavým cílem.●

Eva Stanovská

Víc černá než bílá

Vladimír Skalický

Mnozí mne znají.

Na společných setkáních vždy ukecaný, vstupující do diskuzí, dost egoistický. Ale také usměvavý, kamarádský, upřímný a poctivý. Tak se vidím, když se podívám do pomyslného zrcadla.

Jestli to je pravda, musíte posoudit sami. Jsem vždy rád mezi kamarády fotografy, kde se cítím nejlépe. Společenství fotografů mne inspiruje, mnohdy irituje, ale především vnitřně naplňuje. Fotografii mám jako opozici ke své civilní práci.

Pro fotografii žiji na veřejnosti i v soukromí. Pro fotografii se snažím dělat, co umím.

S fotografií jsem začal již v raném mládí. Ve své knize fotografií, kterou jsem si udělal ke svým padesátinám, jsem napsal: „... vzpomínám si na své první fotografie. Bylo mi kolem deseti let, kdy jsem fotografoval památník druhé světové války na Slivici u Příbrami. Jako v mnoha rodinách té doby, tak i můj táta fotografoval a fotky si doma v koupelně dělal sám. Tak nějak vznikl i jeden z mých prvních obrázků. Bohužel ho již nemám...“

Čas běžel a já fotil a fotil. Rukama mi procházely různé aparáty. Nejvíce fotografií jsem udělal s malým Pentaxem MG. Je to fotoaparát, který má jen automatiku, Běčko

a 1/125. I s tímto „handicapem“ jsem nadělal obrázků a obrázků. Laboroval jsem s různými negativy, míchal vývojky, hledal různé techniky, měnil formáty, až jsem se nakonec vrátil do náručí středního formátu.

Dnes dělám 99 % fotografií ze stativu. Nic mi tak neuteče, mám dostatek času na koukání a rozmýšlení nad budoucím výsledkem. Naučil jsem si odpovídat na nejdůležitější otázku: „PROČ? Proč to fotíš? Stojí ti to za to? Co s tím budeš dělat? A chce se ti to vůbec dělat? A kde to ukážeš? A co když se to nebude líbit?“ Je toho hodně, na co si odpovídám.

Co na procesu tvorby fotografií nemám vůbec rád? Je to vyvolávání negativů. Mnohdy trvá několik týdnů, než vyfocený film namotám do vývojnice a zaleji vývojkou. Potom trvá nějaký čas, než dojdou do fotokomory, abych obrázky udělal a nakonec nalepil na sklo, aby se vypnuly. Naopak nejoblíbenější činností je odřezávání suchých a vypnutých fotografií ze skla (kdo neví o čem píšu, ať

„Sbírám střípky života“

se přihlásí, a já mu popíšu tvorbu stříbrné analogové papírové fotografie). To je už předposlední krok k tomu, abych fotografii ořízl, podepsal a strčil do „šuplíku“. Fotografie svým kamarádům a přátelům rád ukazuji a jako normálně ješitný chlap jsem rád, když je zaujmou.

Mám rád černobílou klasickou fotografii. Opět cituji z výše zmiňované knihy: „...černobílá fotografie mi učarovala. Kamarádi říknou, že víc černá než bílá. Barevná a černobílá fotografie mluví různým jazykem. V barvě je ukryta realita a kdo barvu neumí, neudělá dobré obrázky. Černobílá fotografie je krásná svojí abstrakcí. Již ze své podstaty přeměňuje barvu na černou, bílou a spoustu valérů šedé. Divák více vnímá podstatu obrazu. Může se více soustředit na obsah. Když jsem k tomuto poznání dospěl, tak jsem si řekl, že ji chci dělat stále...“

A proč fotím? Jsem sběratel. Sbírám střípky života, kterým procházím, a zaznamenávám je na vrstvu stříbra procesem, kterému vůbec nerozumím.

Co napsat na závěr?

„Jsem stále na cestě. Nevím, kam ta cesta vede. Ale budu rád, když mne na ní budou doprovázet dobří lidé. Přeji si, aby to trvalo co nejdéle...“

Vladimír Skalický, Lanškroun

/ VLADIMÍR SKALICKÝ /

6. Salon východočeské fotografie 2021

PODMÍNKY ÚČASTI

Místo konání: Muzeum východních Čech v Hradci Králové

Termín konání: listopad 2021–leden 2022

Historie Salonu východočeské fotografie

V regionu východních Čech, stejně jako v celé ČR, mají dnes fotografové možnost prezentovat své práce na samostatných autorských či klubových výstavách nebo na výstavách pořádaných v rámci nejrůznějších fotografických soutěží a přehlídek. Reprezentativní přehlídkou, poskytující souhrnný přehled aktuální tvorby východočeských fotografů, se stal Salon východočeské fotografie. Opakuje se víceméně po třech letech a toto triennale se stalo tradicí a vyhledávanou příležitostí prezentovat své fotografické dílo. Salon východočeské fotografie se poprvé konal v roce 2005 v Muzeu východních Čech v Hradci Králové. V roce 2021 proběhne již šestý ročník.

Pořadatel

Hlavním pořadatelem 6. ročníku Salonu východočeské fotografie 2021 jsou Volné sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s. a Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit. Hlavním spolupředatelem je Muzeum východních Čech v Hradci Králové. Na Salonu se dále podílejí i další oslovené subjekty.

Účastník Salonu

Účastníky 6. ročníku Salonu východočeské fotografie 2021 budou vybrání fotografové bez rozdílu, zda se jedná o profesionály, či amatéry. Podmínkou je, aby bydleli a tvořili v bývalém Východočeském kraji (dnes kraj Královéhradecký a Pardubický s přesahy do okresů Semily a Havlíčkův Brod), nebo jsou členy Volného sdružení východočeských fotografů, Hradec Králové, z. s.

Jak se stát účastníkem 6. ročníku Salonu

Předpokládaný počet vystavujících je přibližně dvacet pět fotografů (rozhodnou prostorové možnosti). Pozvání k účasti vystavovat na 6. Salonu východočeské fotografie 2021 je podmíněno účastí ve výběrovém předkole.

Autor, který bude mít zájem o účast na Salonu 2021, zašle na níže uvedenou adresu 10–15 náhledových fotografií v elektronické podobě. Formát JPG, rozlišení cca 1500 obrazových bodů delší strany. Každá fotografie bude označena jménem autora, názvem snímku či seriálu (pořadové číslo v seriálu) a rokem vzniku fotografie. Kolekce fotografií musí obsahovat vyplněnou přihlášku (kontaktní adresu autora včetně PSČ, číslo telefonu, e-mail a seznam zaslaných fotografií). Fotografie by měly tvořit jeden nebo několik ucelených souborů, kterými autor doloží svou koncepční tvůrčí činnost v letech 2017–2020 (tj. fotografie by neměly být staršího data – výjimkou jsou ojedinělé fotografie v rámci souboru).

Zaslané fotografie budou doplněny stručným textem, výkladem, explikací.

Na základě zaslaných fotografií vybere komise autora, který bude vyzván k účasti v závěrečném výběrovém kole 6. Salonu východočeské fotografie.

Tito oslovení fotografové zašlou náhledové fotografie souboru, se kterým se plánují prezentovat na 6. Salonu východočeské fotografie.

V tomto kole vybere komise účastníky 6. Salonu východočeské fotografie.

Pořadatel má právo oslovit některého z významných fotografů k účasti přímo. Případnou výjimku – přímý postup bez výběrového předkola (fotografové, kteří v letech 2017–2020 zaznamenali úspěch na celostátních či mezinárodních fotografických akcích) – musí jednomyslně schválit rada VSVF Hradec Králové, z. s.

Časový harmonogram

Zaslání kolekce fotografií pro výběr do prvního kola v elektronické podobě: do 31. 1. 2021

Výběrová komise: únor 2021

Zaslání fotografií pro konečný výběr fyzické fotografie rozměru 18x 24: do 12. 4. 2021

Výběrová komise: do 10. 5. 2021

Zaslání podkladů pro katalog: do 20. 6. 2021

Ve snaze o dosažení maximálně možné rozmanitosti a kvality vystavených souborů fotografií a objektivitu výběru bychom rádi požádali fotografy z východních Čech o pomoc.

Seznamte prosím s podmínkami pořádání 6. ročníku Salonu východočeské fotografie v roce 2021 co nejvíce svých známých fotografů a vyzvěte je k účasti. Máte-li možnost, zveřejněte výzvu ve fotoklubu, místním tisku... Od vaší pomoci si slibujeme rozšíření okruhu o dosud méně známé, ale kvalitní autory. Odhlédněte od kritéria profesionál – amatér. Prvořadou snahou je sestavit reprezentativní a kvalitní kolekci fotografií z východních Čech.

V případě nejasností se obračejte na kontaktní adresu

Kontaktní adresa:

Jana Neugebauerová

Tomkova 139/22

500 03 Hradec Králové

tel.: 773 133 740

e-mail: foto@impulshk.cz

Své fotografie v elektronické podobě do výběrového kola zasílejte na adresu foto@impulshk.cz

Fotografie

2020

Zámek rodiny Bartoň-Dobenín v Novém Městě nad Metují poskytl pro přehlídku fotografické tvorby Fotografie 2020. Jedna výstava fotografií byla prezentována v galerii Pod Žebrovkou a v arkádách zámku a druhá výstava byla v depozitu, neboť tolik se sešlo fotografií, že kapacity galerií nestačily.

Čím se vyznačovala letošní přehlídka? Nesmírným úsilím potlačit vše negativní, a tím mám na mysli boj s pandemií, a věnovat se vytrvale tvorbě, a zároveň byla snaha přinést nové fotografie.

Z vystavených fotografií je cítit, jak mnozí autoři okouzlení krajinou čekali na vhodné světlo, jiní vytvářeli zátiší v domácím prostředí. Také zachytit vhodný okamžik ze sportovního zápolení tělesně postižených vyžaduje již značné fotografické zkušenosti. Nově se objevily skládané montáže více snímků na jedno téma; příkladem byly Koule nebo Sítě. Velmi obtížné téma je „sociální dokument“; snad proto se v letošní kolekci objevil jen jeden s parafrází názvu 95+.

Dnešní doba se vyznačuje rychlostí vzniku obrazů, což zejména svádí mládež k náhodnému mačkání spouště. Technické pomůcky tomu napomáhají a sítě vybízejí k prohlížení fotografií, i když je na nich mnohdy hodně obrazových nedostatků.

Proto bylo záslužné, že žáci Fotokroužku ZŠ Malecí v Novém Městě nad Metují pod vedením Evy Vincencové vytvořili zajímavou a žánrově pestrá kolekci fotografií. Když si uvědomíme, že fotografie vznikaly převážně v prostorách blízkého okolí školy, je zřejmé, že opravdu odkrýváme talenty.

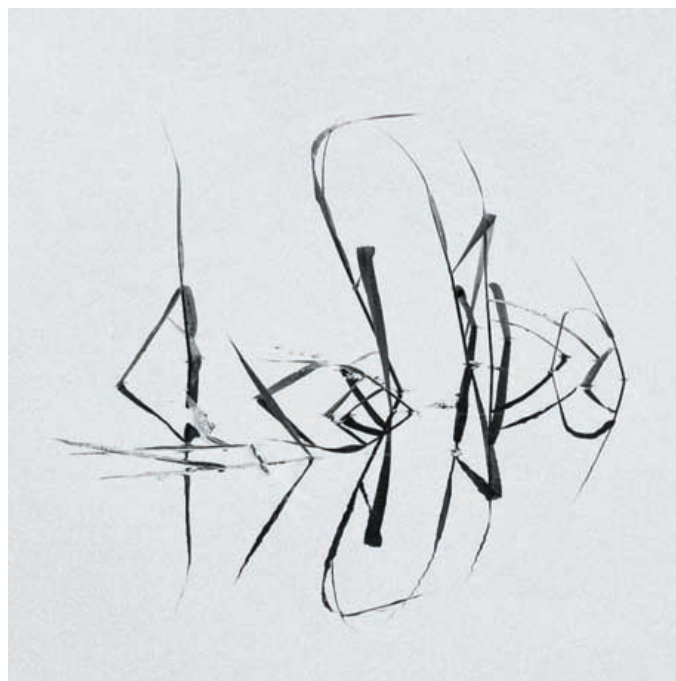
Toto je velmi nadějné zjištění, které nabourává skutečnost, že ve školním roce 2020/2021 je vzhledem k pandemii zrušena kroužková činnost. Hledáme však řešení, aby úsilí mladých talentů o vznik zajímavých fotografií bylo naplněno.

Nedílnou součástí výstavy je anketa o cenu diváků. Návštěvníci výstavy, a těch bylo přes tisíc pět set, mohou dát svůj hlas třem autorům ve dvou kategoriích do 18 let a starší. Téměř dvacet procent diváků odevzdalo anketní lístky a výsledek? Dvě první místa v kategorii do 18 let získali Filip Hník (12 let) a Jan König (13 let), druhé místo získala Markéta Pavlátová (9 let) a třetí Jan Tomáš (12 let).

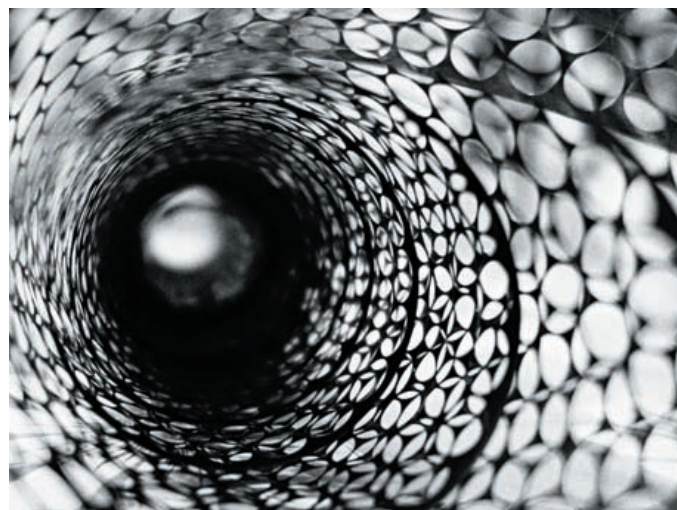
V kategorii nad 18 let opět dvě první místa Vladimír Oliva za snímek „Děd“ a Jiří Vít za snímek „Kaligrafie“. Druhé místo za snímek „Úbilavice alej“ získal Michal Kolář a třetí byla Iva Pavlátová se snímkem „Sen“. Anketní lístky jsou slosovatelné a cena sponzorů jistě potěší Viktorii Koukolovou z Hrabyně. Pro zájemce o fotografii byla možnost přímé konzultace s Milošem Vojířem, autorem výstavy fotografií „Půvabné impulsy“.

Odkrývání talentů je jeden z cílů organizátorů akce, kterému napomáhá i osobní pozvání na Městský úřad a ocenění mladých autorů starostou Města Petrem Hablem.●

Pro Impuls Rudolf Němeček

/ JIŘÍ VÍT /

/ JAN KÖNIG /

/ FILIP HNIK /

Labyrint 21

„Moment“

/ IVA PAVLÁTOVÁ /

Přítomnost autorů uzemnil covid 19.

Loňský jubilejní dvacátý Labyrint v polské Slubici a ve Frankfurtu nad Odrou v SRN byl pojat velkoryse s příslibem, že Labyrint – mezinárodní multimedialní výstava a setkání mladé i starší generace autorů – bude pokračovat. Ve dnech 21.–23. 10. 2020 se konal jedenadvacátý Labyrint na téma „Moment“. Opatření proti pandemii zapříčinila nepřítomnost českých autorů, a tak příjemné a vzájemně obohacující setkání nebylo. Pomocí výpočetní techniky však díla níže jmenovaných autorů návštěvníci Labyrintu viděli. Galerie vytiskla od každého autora čtyři fotografie, které oživily výstavní prostor, a souběžně se celá kolekce prezentovala projekcí. Poprvé za dvacet let jsme chyběli, naše fotografie nikoli.

Skupina fotografů z České republiky ve složení Monika Simek Fulková (Hronov), Petr Moško (Pardubice), Zdeněk Mudroch (Nové Město nad Metují), Rudolf Němeček (Nové Město n. M.), Iva Pavlátová (Nové Město n. M.), Pavel Rejtar (Hradec Králové), Zdeněk Stuchlík (Opava)

a Petr Šulc (Náchod) je velmi nesourodé společenství jak věkově, tak profesně. Od autorů zralého věku po důchodce, od vědce a vysokoškolského pedagoga po středoškolsky vzdělané lidi až po profesionální fotografy. K sobě je poutá láska k fotografii, zájem, chuť i nadšení tvořit a novými nápady překvapovat. Labyrint je fenomenální akce podněcující autory k přípravě fotografických kolekcí na dané téma, které však každý z nich pojímá dle svého osobitého přístupu.

Monika Simek Fulková říká: „Na pozadí dějin této planety se časový úsek jedné generace smršť na pouhý moment. Krátké žití každého jedince na téhle planetě je úzce spojeno se čtyřmi živly naší planety – ohněm, vodou, zemí a vzduchem. Výstava „Moment setkání“ je soubor čtyř obrazů, znázorňuje právě ten jediný a krátký moment setkání člověka se čtyřmi živly naší planety Země.“

Petr Moško má jiný pohled: „Ve fotografiích zachycuji okamžik, který se již nikdy nezopakuje. Právě fotografie je jediné médium, které má za úkol tyto okamžiky zachytit. Je to pro mne velké dobrodružství, které mne čím dál

/ MONIKA SIMEK FULKOVÁ /

více baví. Proto kouzlo okamžiku vlastně fotografii.“

Zdeněk Mudroch připravil výstavní kolekci fotografií se záměrem přiblížit členkám divadelního souboru momenty, které při představení prožívají, ale samy je prakticky nevnímají. Jejich gesta, grimasy jsou určeny divákům. Tyto zachycené momenty neslouží ke studiu výrazů, ale pro pobavení diváků a hereček.

Rudolf Němeček pojal obrazově moment jako průnik životadárných světelných paprsků do neznámého prostoru, kde světlo vytváří mizející obrazce ve chvíli jejich zrodu a výstavu nazval „Moment průniku“.

Iva Pavlátová nabádá: „Zastav se na moment a rozhleďni se kolem. Včera ses smál a užíval sis každou krásnou chvíli. Dnes máš slzy v očích a čekáš na zázrak nebo jen na okamžik pomíjivého štěstí. A zítra, co ti ještě zbývá? Všechny tvé touhy spalil noční žár a tobě zůstane jen naděje.“

Pavel Rejtar vnáší myšlenku na téma momentu, jako zbytečné zbytky zbytečných událostí, kdy předměty bez vzájemných souvislostí do obrazů vstoupily s náklonností

možných příběhů.

Zdeněk Stuchlík říká: „Život je posloupnost „nerozhodujících“ okamžiků spojující „rozhodující“ okamžiky. Oba druhy okamžiků mohou být zdrojem existujících pocitů. A ty lze reflektovat ve výtvarných kreacích, či fotografických záznamech, dávající reflexi podstaty světa.“

Projekt Petra Šulce „Magie dne“ vznikl v průběhu jednoho dne podle předem stanoveného konceptu se snahou zachytit moment, kterých je denně kolem nás nekonečně mnoho, moment, který míjíme bez povšimnutí. Autor prezentuje běžnou realitu bez jakýchkoli zásahů do fotografie, bez digitálních úprav, jako výtvarnou práci.●

*Pro Impuls
Rudolf Němeček*

Fotoklub Náchod v Hradci Králové

Po zhruba devíti letech, kdy jsme vystavovali ještě ve starém íčku na Gočárovce, se náchodský fotoklub vrací do Hradce Králové svojí klubovou výstavou, kterou pořádá v měsíci září v Galerii Suterén v suterénu královéhradeckého infocentra na nábřeží, hned vedle úchvatné budovy královéhradeckého Muzea.

Rádi se do krajské metropole vracíme a umístili jsme sem naši letošní klubovou výstavu. Vystavuje zde 8 členů fotoklubu na elektronických panelech: Pavel Berák (vystavuje zde koláže z fotografických struktur), Jana Čížková (osobitě pojaté zátiší či architekturu), Jindřich Klabáčka (cyklus fotografické strukáže a graficky pojaté fáze

měsíce), Jiří Klíma (skleněnou převrácenou realitu), Veronika Michlová (výtvarný cyklus z náchodských Malých lázní), Tomáš Šimek (dva výtvarné tajemné cykly fotografických zátiší), Petr Šulc (hraničí s animací, pracuje s reálným obrazem převáděným do nereálné formy) a Roman Unger (fotografické klasické koláže). Ve druhé části v klasických rámech vystavuje svoje fotografické práce Miroslav Kolátor (výtvarné moderní fotografické akty).

Výstava bude v infocentru k vidění do konce září 2020.●

Za Fotoklub Náchod Petr Šulc

Unie výtvarných umělců Jsou tam i naši

Nevím, kolik z nás ví, že v Hradci Králové a širokém okolí existuje skupina autorů tvůrců, která se sdružuje ve spolku s názvem Unie výtvarných umělců Hradec Králové. Vstup do Unie není automatický. Jde o výběrovou organizaci, která pečuje o vysokou kvalitu autorské tvorby jejích členů. Žadatel o přijetí musí oslovit dva členy, kteří jsou jakýmsi „garanty“ kvality tvorby uchazeče a budoucího člena. Uchazeč předkládá své práce výběrové komisi, která rozhoduje o přijetí či nepřijetí za člena.

Unie je komunitou vyspělých tvůrců, která dává prostor, stejně jako náš spolek, pro přátelská setkávání, konfrontaci prací. Unie v sobě sdružuje tvůrce z různých výtvarných oborů. Samozřejmě malíře a grafiky, sochaře, autory pracujících s kamenem, dřevem nebo kovem, skláče a taky fotografy.

A v tomto spolku máme i naše zástupce. Za náš spolek jsou to autoři Rudolf Němeček, Jiří Cvrkal, Pavel Rejtar, Milan Michl a Miloš Vojří.

Jedná se o vyspělé autory fotografy, jejichž práci mnozí z nás znají. Všichni svoji tvorbu prezentovali na mnohých autorských nebo kolektivních výstavách. Jejich fotografie se stávají jakýmsi vzorem pro začínající fotografy. Kdo by neznal Milošovy krásné ženy, Pavlovu a Jiřího barevnou abstrakci, surrealismus v obrazech Milana nebo barevně rozčeřenou hladinu Metuje, Rudovy věčné lásky. Práce členů Unie jsou pravidelně jedenkrát ročně prezentovány na společné výstavě Salonu unie výtvarných umělců. Letos byla výstava již poněkoličká představena v galerii Na Hradě v Hradci Králové.

Doporučuji všem tyto výstavy navštěvovat, neboť je zde k vidění to nejlepší, co se v širokém regionu bývalého hradeckého kraje tvoří. Jednotlivé práce, nejen fotografů, se tak mohou stávat inspirací i pro nás, kteří se snažíme o výtvarnou fotografii.

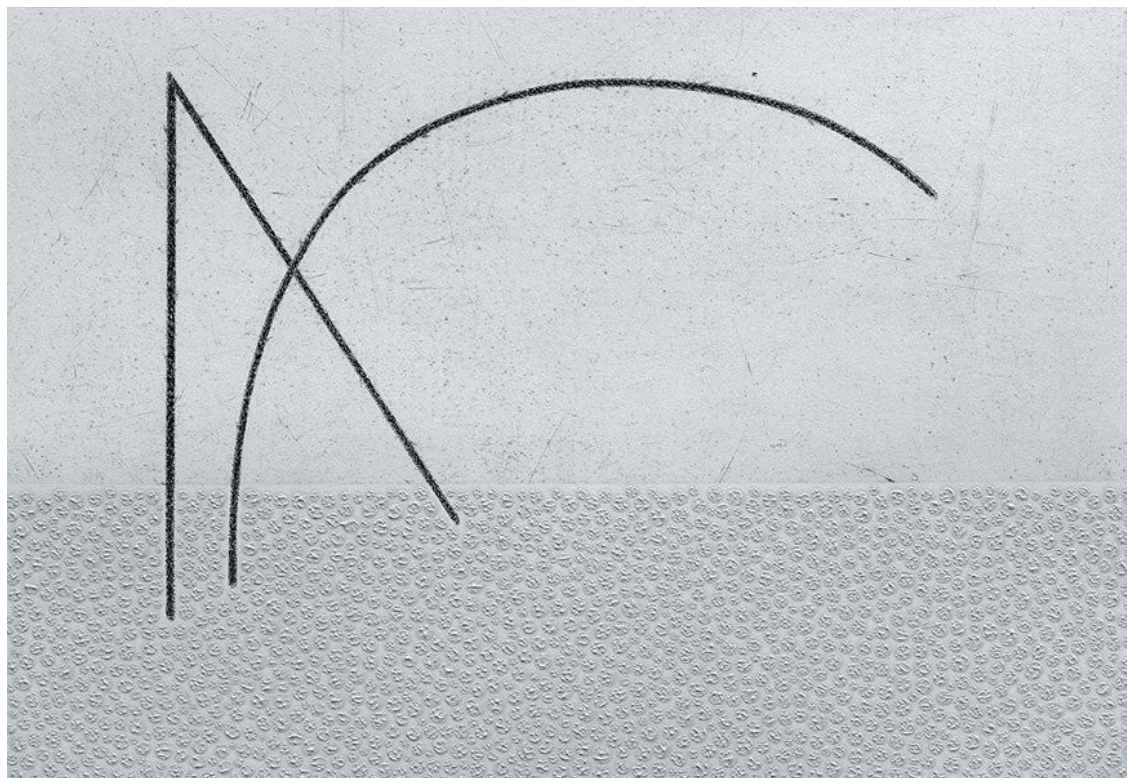
Přicházejte a nasávejte. Stojí to za to.●

Vladimír Skalický Lanškroun

/ MILOŠ VOJŘÍ /

Výstavní kolotoč

/ JIŘÍ SAMEK /

Letošní rok byl takový nějaký divný.

Zdravotní obava nás provází již od brzkého jara. Jsme svědky mnoha různých omezování, uzavírání a opětovného povolování akcí různého typu. Nevyhnuło se to ani výstavám. Absolventi Hradecké fotografické konzervatoře o tom mohou vyprávět. Jejich výstava závěrečných prací byla otevřena pouhé tři dny.

V létě se situace zlepšila, a tak jsem toho využil a v rámci nejen prázdninového pohybu několik výstav navštívil. Není mým cílem dělat zde recenze na všechny výstavy, které jsem navštívil, ani se vytahovat, kolik jsem toho stihl. Chci se s vámi jen podělit o postřehy, které by mohly být inspirací pro vaše návštěvy výstav budoucích.

Nové Město nad Metují

Jiří Samek GRAFIKA

Na práce Jiřího Samky jsem již narazil na výstavách Náchodského podzimu. Zde se prezentoval dvěma, třemi pracemi. Jde o grafiku, která kombinuje malbu, kresbu a jakési „puntíkování“, které dává obrazům zajímavou prostorovost. Náměty jsou zpracovávány jako torza věcí, se kterými se běžně setkáváme. Pařezy, Plechovky, Nádobí, Hvězdárna, Stromky nebo Viadukt. Běžné, přesto v naivní podobě ztvárněné, je příjemným pokoukáním.

Opava

Dalibor Bednář LIDÉ

Mám fotografické kamarády po celé republice. Jedním z nich je i Dalibor Bednář z Ostravy. Na jaře jsem dostal pozvánku na jeho autorskou výstavu v kostele sv. Václava

v Opavě. Kdo navštěvuje výstavy Institutu výtvarné fotografie v Opavě, ten se mohl s tímto úchvatným prostorem již setkat.

Dalibor představil kolekci fotografií lidí, které, kromě dalších jiných témat, dlouhodobě fotografuje. Vedle známých osobností jako například Dagmar Hochové nebo Jana Saudka zde představil portréty kamarádů, známých a jejich rodin. Dalibor občas zabrousí i k ženskému aktu. Prostě bylo na co koukat. A až budete mít možnost navštívit jinou Daliborovu výstavu, neváhejte.

Olomouc

FOTOBLOK

Zajímavou výstavu připravilo Muzeum moderního umění v Olomouci. Do svého programu zařadilo výstavu fotografických knih 20. století. Jednalo se o výstavu knih, které soustředilo Mezinárodní kulturní centrum v Krakově, a „... představuje vůbec poprvé v tak širokém záběru a ve více než stoleté perspektivě ty nejdůležitější a nejzajímavější fotoknihy z našeho kontinentu...“ (z katalogu výstavy).

Na výstavě bylo možné vidět knihy z Polska, Estonska, Litvy, Rumunska, Maďarska, Slovenska i České republiky. Publikace byly rázu propagandistického i uměleckého. Viděl jsem zde například album Františka Drtikola nebo polského fotografa Edwarda Hartwiga. Masovou knižní produkci budovatelských fotografií a mnoho dalších.

Vidět tolik fotografických knih na jednom místě se tak často nepoštěstí. Škoda jen, že se z důvodu ochrany zdravím nemohlo knihami listovat. Tak jsem si alespoň koupil výpravnou knihu – výstavní katalog.

Příbram**Lenka Falušiová HLUBOKO V LESE****Vojtěch Kovářík NALEZENÉ, PŘÍLEŽITOSTNĚ SESPUPENÉ A HOŘÍCÍ**

V létě jsem se podvackrát dostal do vzdálenější Příbrami. Využil jsem toho k návštěvě zdejší Galerie Františka Drtikola. Nejprve jsem zhlédl výstavu grafických listů Lenky Falušiové. Její lesní obrazové poutě zaznamenané prostřednictvím technikou leptu, rytiny nebo suché jehly mne uchvátily. Obrazy ve formátu až 3 x 3 metry, vyškrabávané do nejmenšího detailu. Fascinující práce s „mým osobním vnitřním“ výtvarným dopadem. Prostě fascinující.

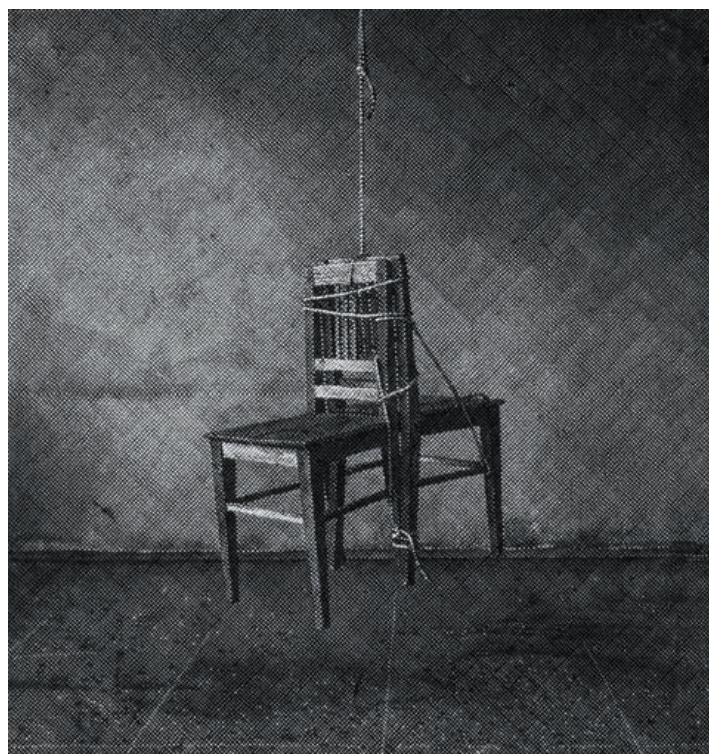
O měsíc později jsem ve zdejší galerii viděl další překvapení. Pozvání na výstavu českého grafika, detektiva a mága linorytu Vojtěcha Kováříka. Techniku linorytu mám rád. Vždy mne překvapí, co umělci s touto technikou dokáží. Práce s barvami a plastičností díky zvolené technice. I tentokrát jsem byl velice osloven velkoplošnými formáty vystavených prací. Milé mi bylo i použití fotografie jako výchozí materie konečné litografie. Nábytek v prosté místnosti, levitující židle, postavy lidí, dominantně ženského aktu i dvojaktu. Krásné spojení fotografie a linorytu.

Nové Město nad Metují**FOTOGRAFIE 2020****49. Ročník RMO**

V rámci Dne fotografie v Novém Městě nad Metují jsem se byl podívat na výstavu z přehlídky fotografické tvorby Sekce fotografů regionu Náchod s názvem FOTOGRAFIE 2020 a v Červeném Kostelci na fotografie ze 49. ročníku RMO.

Cením si aktivity, kterou mnoho známých i méně známých fotografů vytvářejí. Cením si tvořivé práce lidí, pro které je fotografie koníčkem, zábavou, dokonce celoživotní láskou. Takovými obrázky z přehlídky amatérské fotografie širšího regionu vystavené na zámku v Novém Městě a na výstavě výběru ze 49. ročníku RMO v Kostelci byly.

Přestože jsou tyto fotografie vytvářeny s láskou, neznamená to, že nemohou snést kritiku diváků, kterým jsou určeny. A tady musím kritiku opravdu přednést. Rok od roku se fotografie opakují. Obrazově samozřejmě jiné, ale obsahově a formálně pořád stejné. Není k zamyšlení, proč se amatérské hnutí nikam neposouvá? Proč jsou prezentovány stále „stejně“ obrázky? Opakovaně zamlžená krajina, stereotypní portrét Aničky, Vlastičky, Pavličky. V počítači neuměle obarvené podloubí nebo zátiší s fotoaparáty. „Žumování“ objevené v době prvních „žumovacích“ objektivů. Sýkorka tu, sýkorka tam. Technika nám otevřela mnoho dříve těžkých oblastí. Barva, makro, pohyb, lovy beze zbraní. To bylo pole pro ty z těch nejlepších. A proto byly tyto fotografie nové, objevné popřípadě krásné. Vzpomeňme na Heckelovy hory, Havlovy Krkonoše, Sítenského perutě nebo Slávy Štochla rybaření. Dodnes je máme mít v očích. Poučit se z nich ale netrpět epigonstvím. Vždyť ani několikrát louhovaný čaj není tím čajem, který stál v prvním šálku. Hledejme, objevujeme a fotografujeme i s vědomím obtížnosti. A hlavně podrobujeme konstruktivní kritice a tvrdé autokritice. I v našem fotografickém konání, které máme tak rádi, se můžeme stále zlepšovat.

Hradec Králové**5+1**

Iniciátorem a motorem skupiny fotografů, kteří společně vystavují již mnoho roků, je nám známý Pavel Rejtar. Jde o uskupení fotografů, které se v průběhu let obměňuje. Pevné jádro autorů v osobnostech Pavla Rejtara, Rudolfa Němečka a Boguslawa Michnika si tentokrát na výstavu v Hradci Králové přizvalo autory Zdeňka Mudrocha (vystavoval i v loňském roce v Novém Městě), Libora Nývltu a Olgu Stráníkovou z Litomyšle.

Letní výstava v Knihovně města Hradec Králové byla prezentována na samostatných panelech, kde jednotliví autoři představili svoji koncepčnější tvorbu.

Práci Pavla Rejtara dobře znám, proto mne tolik nepřekvapila. Jeho barevné variace na různá témata ale stále vybízí k hledání smyslu. Pavel v posledních letech sahá k využívání počítačové techniky. Musím se ale přiznat, že starší práce udělané rukama mám radši. Pavel mi občas některé své práce pošle k nakouknutí. A pak si o jeho fotografiích hodně povídáme. Kdybyste viděli jeho fialový smírčí kříž...

Ruda Němeček nezklamal. V poslední době si hodně hraje s barvou a abstrakcí. Začalo to Metují, Spirálami a pokračuje v podobě barevných symbolů nalézáných na zdech a podobně. Ruda je neutuchající.

Zdeněk Mudroch se věnuje lidem. V Hradci ukázal několik „rozevlátých“ ženských aktů v černobílé. Nepohoršil, ale ani neoslňil. Ženské tělo je vždy zajímavé a koukavé.

Novátorská je pro mne tvorba Libora Nývltu. Z jeho prací zaslaných do Almanachu vím, že se zabývá makrofotografií hmyzu. Zde si ale pohrával s makropohledy do očí much a podobného hmyzu se „vsazením“ do jakési nové krajiny. Není to můj šálek čaje, ale proč ne.

Boguš nezklamal. Jeho tvorba zraje jako víno. Jeho těžko

/ LIBOR NÝVL

popsatelné fotografie z poslední doby mne vždy osloví tajemnou řečí, které nerozumím, ale je mi milá. Snad jí někdy porozumím...

Mne osobně nejvíc zaujala Olga Stráníková z Litomyšle. Tvorbě Olgy je věnován jiný článek našeho časopisu, proto se zmíním jen o tom, že zde představila své ušlechtilé tisky v podobě ušlechtilých prací.

Měl jsem tu čest, a velice si toho vážím, být členem výstavy 5+jedničky v roce 2013 v Ústí nad Orlicí. Aktivitu skupiny jsem sledoval dalších sedm roků. Z rozhovoru s Pavlem jsem se ale dozvěděl, že hradecká výstava byla výstavou poslední. Škoda. Ale vše hezké jednou končí, aby něco nového mohlo vzniknout. Můžeme se těšit?

Praha

Antonín Kratochvíl FOTOESEJE

Asi nejvýznamnější výstavou roku byla výstava Antonína Kratochvíla v Domě U Kamenného zvonu v Praze. Kdo nezná Kratochvíla a jeho fotografie z válečných zón po celém světě? Vedle Jana Šibíka nejznámější český válečný fotograf.

Kdo nezná fotografie významných celebrit jako například Davida Bowie, Liv Tyler, Jena Nera a mnoha dalších? Asi každý, kdo se o fotografii zajímá. Ale kdo zná Antonínovy fotografie zvířat? Pro mne to bylo velice zajímavé překvapení. Vše v černé a bílé a objevené nové. Kdo zaváhal, má možnost si pořídit novou Kratochvílovu knihu fotografií, která byla u příležitosti výstavy vytištěna.

Jihlava

Jan Pikous NEZNÁMO KAM

Liberecký fotograf sedmdesátých a osmdesátých let, který v době analogové fotografie vytvářel sendvičová díla s hlubokomyšlenkovým obsahem, se představil v jihlavském Domě Gustava Mahlera.

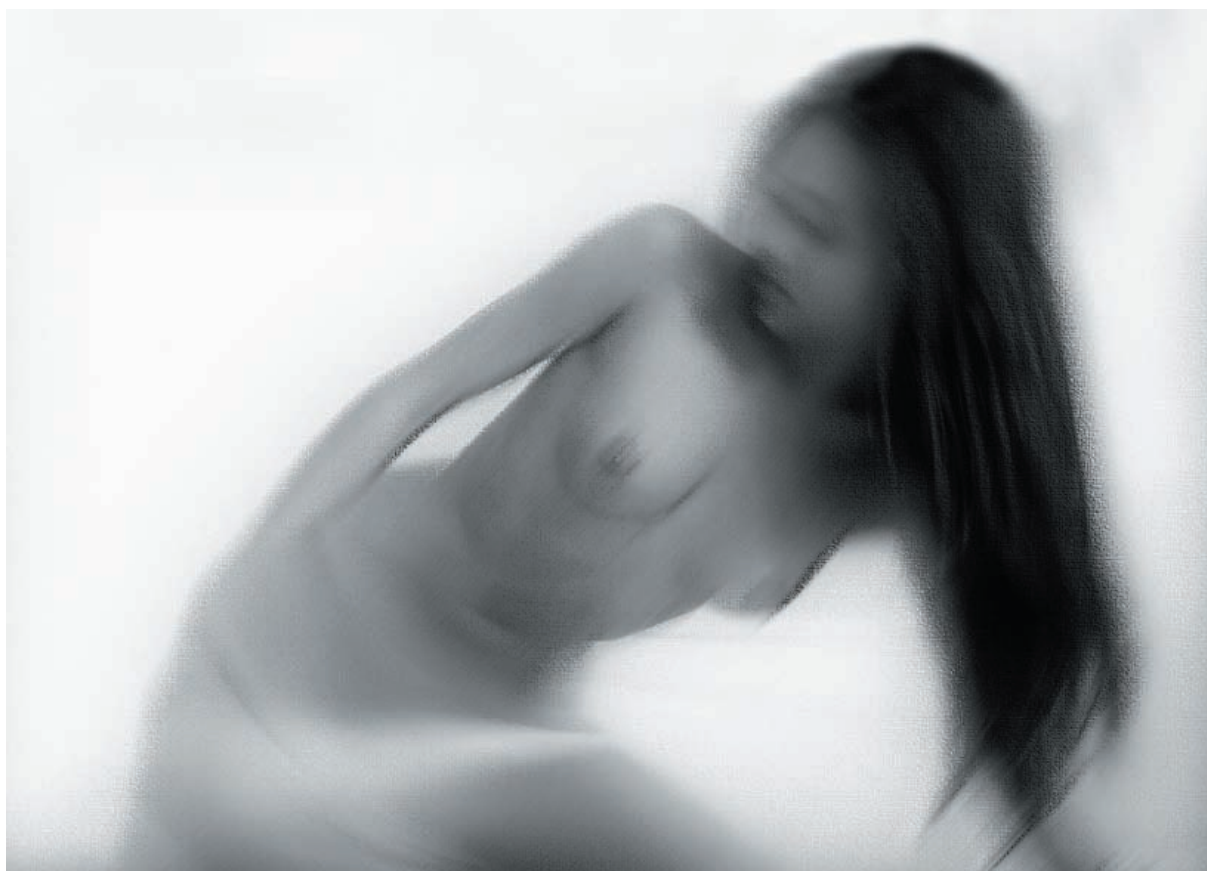
Syn Jindřich Pikous, vedoucí Liberecké fotografické školy, shromáždil, nechal nově vytisknout a pověsil kolekci zhruba 40 fotografií svého otce. Na fotografiích jsou témata, která nenechávají diváka v klidu. Něco je skousnutelné, něco více a něco přímo úchvatné. Kdo má rád fotografie Jiřího Škocha nebo Jana Šplíchala si přišel na své. Kdo neviděl, může si tvorbu Jana Pikouse vyhledat ve virtuálním světě internetu nebo lépe ve starých Revue Fotografií z let 1965–1975.

Proč jsem snesl tolik představení výstav a přehlídek? Abych svoji tvorbu podroboval neustálému autohodnocení, potřebuji vidět práce jiných. Jiných, lepších i horších než jsem já. Vedle toho, že mne moje tvorba těší, potřebuji neustále posuzovat to SVÉ s tím JEHO. A hodně často se stydím. Velmi mne obohacuje tvorba těch dobrých, které na výstavách poznávám.

Poznávejte i vy. Učte se, nechte se inspirovat a hlavně hodnotte. Hodnoťte JEHO a také SEBE.

Někdy to „bolí“, ale poctivý výsledek za to stojí.●

To vám přeji. Vladimír Skalický

/ ZDENĚK MUDROCH / V POHYBU /

Radnice praská ve švech

Trochu s nadsázkou, trochu přání autora, který svoji výstavní kolekci připravil do prostoru radnice v Hildenu v SRN. V rámci kulturní spolupráce mezi městy Novým Městem nad Metují a Hildenem každoročně v letních měsících prezentují svá díla výtvarníci z Hildenu v Galerii Zázvorka v Novém Městě nad Metují, podzimní období patří novoměstským autorům vystavovat v prostorách radnice v Hildenu. Pandemie nedovolila účast autora na vernisáži, který s pečlivostí jemu vlastní připravil výstavu fotografií s názvem „Akt a portrét“.

Počátkem sedmdesátých let minulého století začíná aktivní tvorba Zdeňka Mudrocha. Pracuje v té době klasickým černobílým procesem negativ-pozitiv. Tematicky se však zaměřuje na tři oblasti. Jako bývalého aktivního sportovce lákají Mudrocha reportáže zejména z lehkotletických závodů, fotbalu i soutěže handicapovaných sportovců. Mnohem silnější motivací pro jeho tvorbu je však fotografování aktů a portrétů. Koncem tisíciletí, to již pracuje s digitální technologií, akt a portrét dominují a tyto fotografie jsou vystavovány na nejruznějších výstavách v České republice, Polsku a SRN.

Zdeněk Mudroch uchopil portrét a akt ve dvou dimenzích. Okem reportéra vyhlíží, hledá a zachycuje lidi, jejich výraz, pohled, zaujetí, aniž by znal fotografované osoby. Jeho snahou je nacházet v lidské tváři odpovědi, kdo jsi, člověče, že tvoje tvář je krásně vrásčitá, tvůj výraz je laskavý, tvůj

pohled je veselý či zádušný, máš smutek, nebo se chceš dělit o radost? V těchto chvílích Mudrochovy tvorby hraje určitou roli i náhoda, ale jak se říká: „Náhoda přeje připraveným,“ a autor byl připraven, což dokládá výstavní kolekci portrétů, které ojedinělým technickým způsobem umocňuje, aby vznikly fotografie dle jeho představ.

Opačný přístup má Zdeněk Mudroch při fotografování aktů. Vylučuje náhodu a pečlivě vybírá modelky. Nejdříve však vytváří náhledy, které kreslí do skicáře. S modelkou komunikuje o svém tvůrčím záměru a následně při fotografování nechává modelce prostor, aby v toku světelných paprsků rozehrála tajemství ženy. Vznikají fotografie apoteózy ženské krásy. Energie mladé bytosti je cítit z každého obrazu, světlé pozadí vytváří nekonečno a dynamika pohybu těla i rukou, střídání ostré a neostře části obrazu, navíc oproštěné od zbytečných atributů, to vše vede k dokonalému zobrazení ženy. Citlivá duše autora a rezonance s modelkami dává vzniknout neobvyklým a krásným fotografiím.●

Rudolf Němeček

Zdeněk Mudroch /narozen v Jablonném v Podještědí 5. června 1949/ žije a tvoří v Novém Městě nad Metují / je členem Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání/
e-mail: 491474151@iol.cz

/ KRZYSZTOF STRZODA /

XXI. Bienále horské fotografie

Bienále horské fotografie je jedinečnou přehlídkou horské fotografie s nejdelší tradicí v celém Polsku. Počátky této soutěže sahají do druhé poloviny sedmdesátých let minulého století.

Organizátor soutěže Jeleniogórskie centrum kultury spolu s českým partnerem projektu Krkonošským národním parkem vyhlásili v roce 2020 již 21. ročník této každé dva roky se opakující přehlídky. Akce se mohli zúčastnit všichni profesionální i amatérští fotografové z obou zemí, zachycující krásu a jedinečnost jakýchkoliv světových hor včetně působení člověka v nich.

Jedná se vždy o reprezentativní přehlídku toho nejlepšího, co se v horách dá vytvořit, respektive co vytvořili v daném ročníku přihlášení autoři.

21. ročníku se zúčastnilo 76 autorů s 589 fotografiemi. Z toho z České republiky výzvu přijalo 13 fotografů. Čeští fotografové neměli zastoupení pouze jako autoři, podíleli se i na výsledném hodnocení této jedinečné soutěže. Hovoříme o porotě. Tvořili ji členové Svazu polských uměleckých fotografů Marek Szyryk (předseda), Marek Likszet, Slawoj Dubiel, Tomasz Mielech a člen výboru VSVF fotograf Ctibor Košťál z Trutnova.

Přes počáteční skeptické vyhlídky ovlivněné celosvětovou virovou pandemií se opět sešla skvělá kolekce, takže naše, byť subjektivní rozhodování nebylo vůbec jednoduché. Každý z porotců musel svůj názor

obhajovat a hledat „průniky“ s tvrzením ostatních porotců. S čistým svědomím a pocitem dobře odvedené práce jsme nakonec na finální výstavu, jejíž premiéra proběhla v září a říjnu 2020 v Jelení Hoře, vybrali kolekci celkem 165 fotografií od 67 autorů. Jednalo se o díla s vysokou estetickou úrovní, s dokonalým zvládnutím fotografické techniky. Převážnou většinu tvořily fotografie monochromatické, nejčastěji černobílé, což jen podtrhlo sílící současný trend úniku z přeinformovaného a přebarveného světa. Navíc tato forma podání umocňuje emotivnější vnímání tvrdé a drsné horské krajiny.

Bylo tradičně uděleno několik cen, z nichž ta nejvyšší a nejprestižnější je Cena Gran Prix, kterou získal polský fotograf Krzysztof Strzoda.

Z českých autorů se nejlépe umístil krajinářský fotograf Ing. Zbyněk Šanc, jenž získal cenu za nejlepší fotografii našich nejvyšších hor Krkonoš.

Přejme si, aby i další ročník, plánovaný na rok 2022, proběhl v pohodě a za plného zdraví nejen všech milovníků horské přírody.●

Dobré světlo a pevné zdraví všem.

*S úctou
Ctibor Košťál*

/ NICOLE COSANSEL / ACID /

40. ročník Národní soutěže amatérské fotografie

má vyhlášené výsledky.

Národní soutěž amatérské fotografie se koná z pověření a za finančního příspěví Ministerstva kultury. Pořadatelé jsou NIPOS-ARTAMA a Svaz českých fotografů z. s. spolu se Střediskem kulturních služeb města Svitavy, za spolupráce Městského muzea a galerie ve Svitavách, Centra podpory uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové a Společnosti Praha fotografická z. s.

V sobotu 3. 10. 2020 se při dodržení podmínek stanovených pro současnou situaci sešlo ve Svitavách cca 150 soutěžících a jejich přátel, aby byli přítomni vyhlášení výsledků letošního ročníku soutěže.

V multifunkčním centru Fabrika po úvodním vystoupení Big Bandu Svitavy a úvodním slovu ředitele SKS pana Petra Mohra, byla Mgr. Vítězslavu Krejčímu předána Cena ministerstva kultury za neprofesionální umění v oblasti audiovizuálních a výtvarných aktivit a následovalo vyhlášení výsledků. Podle rozhodnutí poroty ve složení Mgr. Miroslav Zařko, MgA. Jana Bauerová, PhDr. Věra Matějů, MVDr. Rudolf Němeček, doc. MgA. Josef Ptáček a Jan Schmolling byli oceněni: viz str. 40.

Po společné fotografii vítězných autorů byla zahájena ve všech patrech „Fabriky“ výstava oceněných fotografií společně s dalšími, které porota vybrala. Oceněné

fotografie bude možné vidět ještě jednou a to od 10. 11. 2020 v Praze v Ambitu kostela Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí.

Dá se říci, že letošní ročník přes všechny překážky, které doba přinesla, splnil své základní poslání, což je konfrontace tvorby fotografů, kteří nejsou na své tvorbě existenčně závislí. Na výstavě ve Svitavách se představuje to nejlepší, co v posledním období v amatérské fotografii vzniklo. Porovnání jednotlivých snímků a hodnocení poroty napomůže i dalšímu uměleckému růstu amatérské fotografie.

Letos, kdy uběhlo 50 let od prvního vyhlášení Národní soutěže, jsme byli připraveni důstojně oslavit i toto výročí, známé skutečnosti nám to neumožnili. Všechny naplánované a připravené akce se pokusíme uskutečnit v květnu příštího roku ve spojení s vyhlášováním výsledků 41. národní soutěže amatérské fotografie. Věřím, že již dnes přemýšlíte nad propozicemi, které fotografie do příštího ročníku pošlete.

Milan Sedláček
odborný pracovník NIPOS-ARTAMA

40. ročník NÁRODNÍ SOUTĚŽE AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE zvítězil nad virem.

Nenormální situace nás přinutila k tomu, že místo v dubnu se teprve 17. června mohla sejít porota, aby vyhodnotila zaslané fotografie. Měla co dělat, protože do soutěže se letos přihlásilo v šesti kategoriích celkem 249 soutěžících a 5 fotoklubů, kteří poslali k hodnocení 784 fotografií. V mládežnických kategoriích (A 01 a A 02) to je 82 autorů a 177 fotografií, kategorii A1 bez omezení věku „Volné téma“ obeslalo 75 autorů se 418 fotografiemi, kategorii A2 téma „Transformace – ztráta věcného významu“ 72 autorů se 105 fotografiemi a v kategorii C téma „Padesát – smysl nebo význam“ soutěží 10 autorů a jeden kolektiv s 37 fotografiemi. Pět kolektivů v kategorii B soutěžilo se 47 fotografiemi.

A jak porota rozhodla? Cenami odměnila 23 autorů a tři kolektivy. Na výstavu vybrala fotografie od 121 fotografů.

Porota pracovala ve složení:

Předseda: Mgr. Miroslav Zaťko

Členové: MgA. Jana Bauerová
PhDr. Věra Matějů
MVDr. Rudolf Němeček
doc. MgA. Josef Ptáček
Jan Schmolling

Tajemníci poroty: Milan Sedláček, Martin Mohr

Porota hodnotila:

Celkem zaslaných 797 snímků od soutěžících a 5 kolektivů.

Kategorie A01	97 snímků	42 autorů
Kategorie A02	80 snímků	40 autorů
Kategorie A1	418 snímků	74 autorů
Kategorie A2	105 snímků	72 autorů
Kategorie C	50 snímků	10 autorů a 2 kolektivy
Kategorie B	47 snímků	5 kolektivů
Celkem: 238 autorů a 7 kolektivů		

Porota uděluje ceny v tomto pořadí:

Kategorie A01 autoři do 16 let – volné téma

1. cena – Nicole Cosansel – Acid (seriál)
 2. cena – Markéta Kipilová (seriál)
 2. cena – Veronika Jiravová – rovná se (seriál)
 3. cena – Samuel Hloušek – Festa
- Čestné uznání – Matěj Bureš – Maska, Přátelství, Serioznost
Čestné uznání – Jan Tomáš – Ready... steady... kick
Čestné uznání – Kateřina Zaňková – Mezi nebem a zemí

Kategorie A02 autoři do 21 let téma

Tady žiju, tady to mám rád

2. cena – Jan Mikulica – Bezhlavá, Hydra
2. cena – Štěpánka Parvová – Konsternace, Příjezd fanoušků

Kategorie A1 autoři bez rozdílu věku – volné téma

1. cena – Kateřina Göttlichová – Můj manžel miluje malířství (S1A–S3A)
 2. cena – Tomáš Lelek – Inflagranti (seriál)
 3. cena – Marcela Zuchová – 95 + (seriál)
- Čestné uznání – Kateřina Göttlichová – Kdyby byly moje fotografie v Národní galerii (seriál)
Čestné uznání – Pavel Klásek – Závislost (seriál)

Kategorie A2 autoři bez rozdílu věku téma

Transformace – ztráta věcného významu

1. cena – Tomáš Lelek – Nahoře bez
 2. cena – Eva Stanovská – Labyrint (seriál)
 3. cena – Dagmar Skořepová – Probuzení do snu (seriál)
- Čestné uznání – Věra Šířová – Les volá o pomoc
Čestné uznání – Anna Benešová – Krajiny (seriál)
Čestné uznání – Bedřich Sebera – Ze života pražských figurín (seriál)

Kategorie C – téma Padesát – smysl nebo význam?

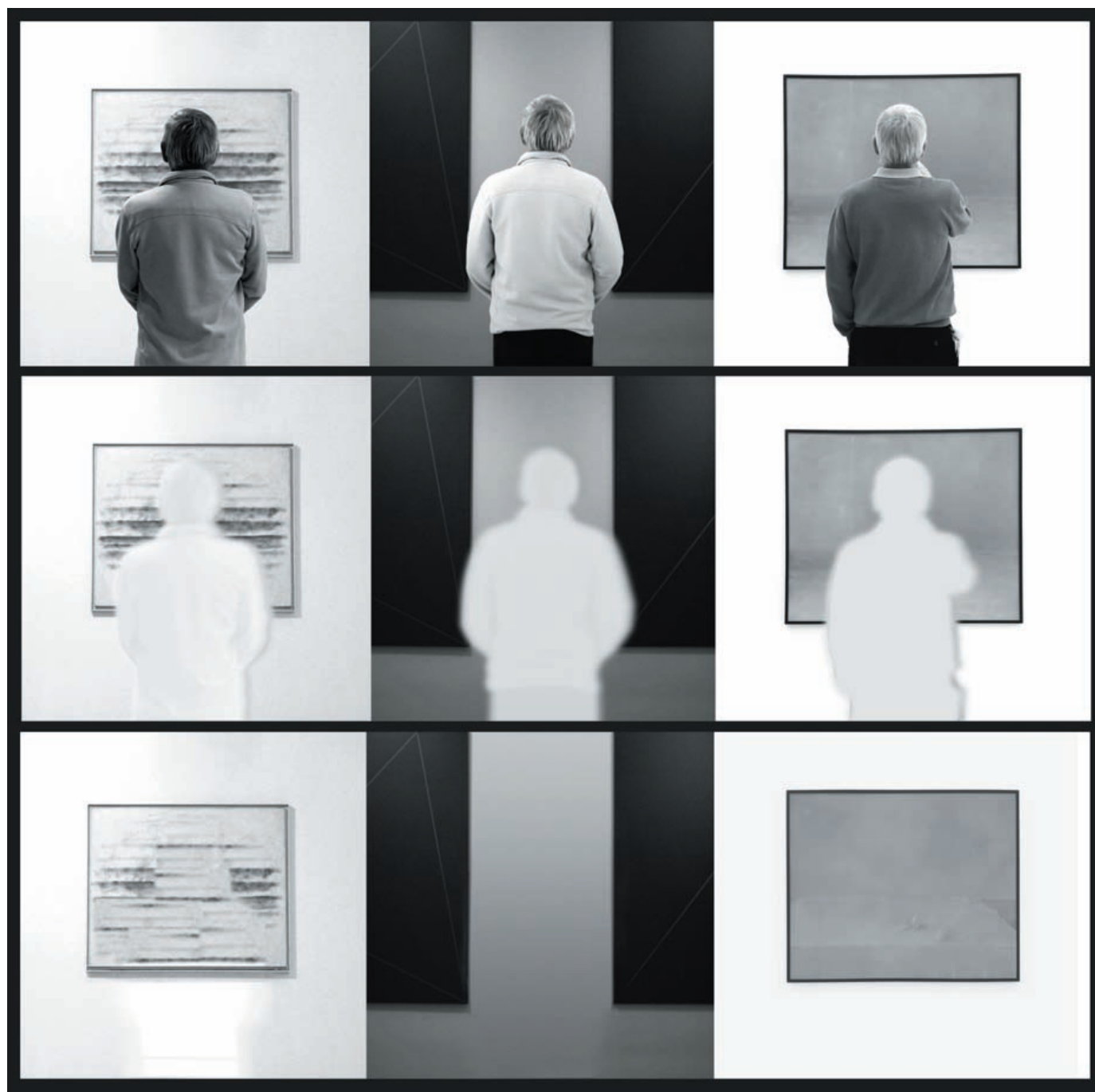
1. cena – Fotoklub Svitavy

Kategorie B kolektivy téma Být svědkem vzniku zániku

1. cena – Fotokroužek Artykadlo Holice
- Čestné uznání – Fotoklub Černá Slunečnice

Další ocenění:

Cena SČF – Matěj Bureš – Pocit
Cena Foma s. r. o. Hradec Králové – Kateřina Göttlichová – Věci nejsou takové, jaké se zdají být
Cena ZONER PRESS – Stella Syrovátková – Pírko
Cena IMPULS Hradec Králové – Eva Stanovská – Bílá noc (seriál)
Cena ředitelky MMG Mgr. B. Čuhelové – Jaroslav Lelek – V jednom domě v Telči
Cena starosty města Mgr. D. Šimka – Natálie Kireschová – Hluboký pohled
Cena ředitele SKS Mgr. P. Mohra – Monika Lapáčková – Dvě fáze života

„249 soutěžících a 5 fotoklubů“

A co bude dál? Předání ocenění a zahájení výstavy se uskutečnilo 3. října 2020 v kulturním středisku „Fabrika“ ve Svitavách.
Za organizátory Národní soutěže

*Milan Sedláček odborný pracovník NIPOS-ARTAMA
sedlacek@nipos-mk.cz tel:736 704 228*

/ JAN MIKULICA / HYDRA /

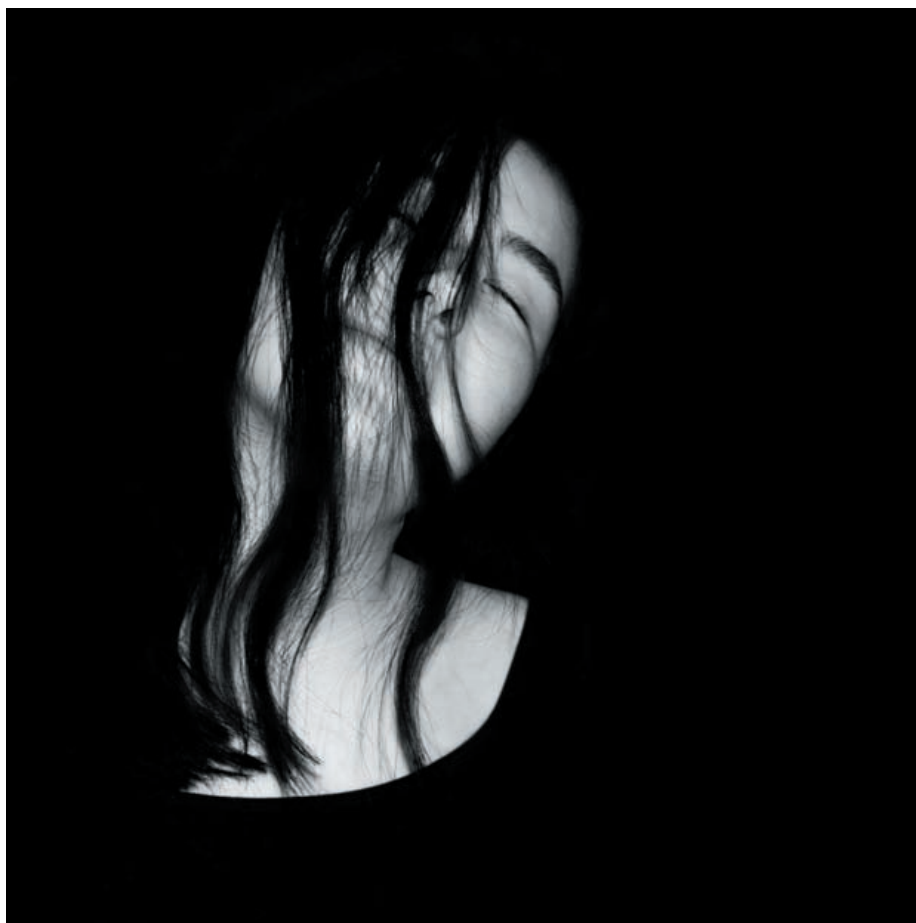

/ VERONIKA JIRAVOVÁ / ROVNÁ SE /

/ TOMÁŠ LELEK / NAHOŘE BEZ /

/ FOTOKLUB SVITAVY / MIROSLAV BOUČEK / 50 METRŮ

/ MARKÉTA KYPILOVÁ / KLAM /

41. ROČNÍK NÁRODNÍ SOUTĚŽE AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE.

Svitavy v květnu 2021 opět budou žít fotografií.

Po smolném 40. ročníku, kdy nám karanténa spojená s koronou virem neumožnila důstojné připomenutí 50 let od založení soutěže a zdržela vyhlášení výsledků, se těšíme, že tuto oslavu spojíme s vyhodnocením 41. ročníku v květnu 2021 ve Svitavách.

41. ročník Národní soutěže amatérské fotografie, který z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádají NIPOS-ARTAMA a Svaz českých fotografů z. s. spolu se Střediskem kulturních služeb města Svitavy za spolupráce Městského muzea a galerie ve Svitavách, Impuls Hradec Králové centrum podpory uměleckých aktivit a Společnosti Praha fotografická z. s. bude mít vrchol 8. a 9. května 2021 opět ve Svitavách. Tady se uskuteční vyhlášení výsledků největší amatérské fotografické soutěže v České republice 41. Národní soutěže amatérské fotografie a zároveň vzpomeneme na uplynulých 40 ročníků.

A co udělat, abyste se mohli také zúčastnit? Seznámit se s Propozicemi (www.scf.cz, nebo www.fotonarodni.cz, či www.nipos.cz), začít připravovat fotografie tak, abyste stihli uzávěrky. To znamená pro kategorie do 16 a 21 let zaslat elektronicky fotografie do předkola nejpozději do 15. ledna 2021 a ty postupující již v „papírové“ podobě pak do 4. března 2021.

Protože posláním soutěže má být konfrontace tvorby fotografů, kteří nejsou na své tvorbě existenčně závislí, a následné výstavy (nejen ve Svitavách, ale i v Praze a na Slovensku) mají za úkol nejen představit to nejlepší, co se v posledním období zrodilo na celostátní úrovni, ale také na základě porovnání jednotlivých snímků a hodnocení poroty napomoci k dalšímu uměleckému růstu amatérské fotografie, stojí opravdu za to se účastnit, případně i v květnu se ve Svitavách setkat.

*Milan Sedláček
odborný pracovník NIPOS-ARTAMA*

PROPOZICE

NÁRODNÍ SOUTĚŽE A VÝSTAVY AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE 2021

41. jubilejní ročník – 51 let od založení soutěže

Z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádají NIPOS-ARTAMA a Středisko kulturních služeb města Svitavy za spolupráce Městského muzea a galerie ve Svitavách, Svazu českých fotografů, z. s., Impulsu Hradec Králové, centra podpory uměleckých aktivit, a Společnosti Praha fotografická, z. s.

I. CHARAKTERISTIKA A POSLÁNÍ SOUTĚŽE

Posláním soutěže je konfrontace tvorby fotografů, kteří nejsou na své tvorbě existenčně závislí. Národní soutěž a následné výstavy mají za úkol nejen představit to nejlepší, co se v posledním období zrodilo na celostátní úrovni, ale také na základě porovnání jednotlivých snímků a hodnocení poroty napomoci k dalšímu uměleckému růstu amatérské fotografie. Nepřetržitě trvání soutěže od roku 1970 svědčí o tom, že své poslání plní.

II. PODMÍNKY ÚČASTI

1. Zúčastnit se může každý fotograf, občan České republiky nebo cizinec mající povolení k pobytu, který se považuje za amatéra.
2. Do soutěže je možno zasílat fotografie černobílé i barevné, zásadně neadjustované a nepaspartované (to znamená nepodlepené, nerámované, nezalamované). Fotografie nemají být starší než 2 roky (nepatří pro kategorii C).

3. Soutěž je vyhlášena pro jednotlivce (kategorie A), kolektivy (kategorie B) a v souvislosti s výročí 51 let trvání soutěže je vyhlášena společná kategorie C.

Kategorie A:

A01: pro autory do 16 let – volné téma
– (bez ohledu na techniku záznamu)

A02: pro autory do 21 let – téma „Světlo“
– (bez ohledu na techniku záznamu)

Kategorie A01 a A02, tedy kategorie soutěžících ve věku do 21 let, se od ostatních kategorií liší v tom, že je pro ně soutěž dvoukolová. V předkole je nutné zasílat barevné nebo černobílé fotografie elektronicky. Pro zaslání je nutné se přihlásit prostřednictvím webové stránky <http://photo.nipos.cz>. Do soutěže může autor poslat nejvýše 10 jednotlivých fotografií nebo 2 seriály po 5 snímcích. Ty z náhledů snímků, které určí k postupu minimálně tři členové poroty, případně rozhodnutí předsedy, postoupí do vlastní soutěže. Následně autoři budou informováni, které fotografie mají v „papírové podobě“ zaslat do soutěže. Zhotovené fotografie označí podle podmínek, které platí pro ostatní kategorie soutěže (s výjimkou povinnosti uhradit poplatek 150,- Kč), a spolu s přihláškou

zašlou na adresu: Středisko kulturních služeb města Svitavy, Martin Mohr, Wolkerova alej 92/18, 568 02 Svitavy.

A1: pro autory bez rozdílu věku – volné téma
– (bez ohledu na techniku záznamu).

A2: pro autory bez rozdílu věku – téma „Tady žiju“

Kategorie B: kolektivy

V roce 2021 pro soutěž kolektivů je jednotné téma „Život ve fotoklubu“

Kategorie C: pro autory bez rozdílu věku i kolektivy je téma „Má nejlepší fotografie posledních deseti let“

4. Autor může soutěž obeslat nejvýše pěti jednotlivými fotografiemi v každé kategorii. Z toho vždy maximálně jeden seriál do pěti snímků, který se počítá jako jedna fotografie.

Kolektiv může zaslat nejvýše 15 snímků, z toho od jednoho autora maximálně tři práce. Každý autor může soutěžit jako jednotlivec i jako člen kolektivu, nikoliv však se stejnými pracemi. Kolektiv zvolí k obslání soutěže jednotnou velikost fotografií. Do soutěže jsou přijímány fotografie od formátu 30 × 40 cm (i 30 × 45 cm) a jejich odvozeniny při zachování rozměru delší strany, stejně jako čtvercový rozměr 30 × 30 cm. Menší rozměr je povolen pouze v případě, že se jedná o kontaktní fotografie. Porota má možnost rozhodnout ve výjimečných případech i o přijetí fotografií jiných rozměrů.

5. Každá fotografie musí být označena na zadní straně v pravém rohu dole názvem snímku (u seriálu i pořadovým číslem), jménem, příjmením autora a adresou, na zadní straně v levém horním rohu uvedením kategorie, u kolektivů plným názvem klubu či skupiny a jménem a adresou autora. Na zadní straně je třeba uvést u kategorie A datum (rok vzniku snímku) a věk autora. Autor svoje soutěžní fotografie zašle také v elektronické podobě přes portál www.uschovna.cz na adresu martin.mohr@kultura-svitavy.cz, kde do zprávy uvede text: „Fotografie pro Národní soutěž a výstavu amatérské fotografie“ a jméno autora, nebo přiloží k zásilce CD se soutěžními fotografiemi nadepsané jménem autora. Soubory s fotografiemi zasílanými elektronicky nebo na CD musí být pojmenovány ve formátu: KK_JJ_NN_PP.JPG, kde KK je kategorie, JJ je příjmení a jméno autora, NN je název fotografie a PP je pořadové číslo, pokud se jedná o sérii. Například: A1_Jan_Novák_Volnost_Pohybu_02.JPG. Názvy fotografií musí být stejné na tisku, v přihlášce i v názvech souborů zasílaných elektronicky.
6. Soutěžní zásilka pro kategorie A1, A2 a kategorii B musí obsahovat přihlášku. Účastnický poplatek ve výši 150 Kč zašle autor na bankovní účet číslo: 2301851828/2010, variabilní symbol 2021 a do zprávy pro příjemce uvede zkratku NSAF a jméno soutěžícího autora. Zásilky bez řádně vyplněné přihlášky nebo bez

uhrazení účastnického poplatku nebudou do soutěže přijaty a autor si je může vyzvednout pouze osobně v SKS Svitavy.

Pořadatel nepřijímá zodpovědnost za poškození fotografií při poštovní přepravě. Pečlivé zabalení je záležitostí každého autora. Přihlášku spolu s fotografiemi zašlete na adresu: Středisko kulturních služeb Svitavy, Martin Mohr, Wolkerova alej 92/18, 568 02 Svitavy.

7. Fotografie nesplňující podmínky v bodech 4–6 nebudou do soutěže přijaty.
8. Porota vybere z přijatých fotografií mimo oceněných další, které budou spolu s oceněnými vystaveny u příležitosti vyhlášení výsledků soutěže ve Svitavách. O této skutečnosti budou autoři informováni. Výstava bude reprízována v dalších městech. Fotografie z výstavní kolekce (mimo oceněných) budou autorům vráceny po skončení těchto výstav, nejpozději v květnu 2021.
9. Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky, případně redukovat počty fotografií v seriálu.
10. Oceněné fotografie budou předány do Sbírký české fotografie SČF se zachováním autorských práv.
11. Pořadatel si vyhrazuje právo použít oceněné a vystavené fotografie pro propagaci akce, a to i v budoucnu, bez nároků na honorář, při zachování autorských práv.

III. HODNOCENÍ

Hodnocení snímků národní soutěže provede odborná porota jmenovaná NIPOS-ARTAMA. Hodnotícím kritériem je výtvarná, myšlenková a technická kvalita snímků.

Ve všech kategoriích porota ocení fotografie umístěné na prvních třech místech.

V kategorii B porota ocení vítěznou kolektivu finanční částkou 5 000,- Kč.

Dále může udělit maximálně tři čestná uznání v každé kategorii.

Všechny vítězné fotografie budou zveřejněny v reprezentativním katalogu výstavy a na doprovodném CD.

Mimo tyto ceny mohou být bez ohledu na kategorie udělována tato ocenění:

Cena nakladatelství Zoner Press
Cena starosty města Svitavy
Cena ředitele SKS Svitavy
Cena FOMA Bohemia za nejlepší černobílou fotografii
Cena SČF – vzpomínka na prof. Ludvíka Barana
Cena Impuls Hradec Králové
Cena ředitelky Městského muzea a galerie ve Svitavách

Ocenění autoři obdrží diplom a plaketu, věcné ceny sponzorů soutěže.

IV. KALENDÁŘ SOUTĚŽE

Vyhlášení soutěže:

20. července 2020

Zahájení příjmu fotografií pro předkolo:

1. září 2020

Jmenování poroty:

do 1. prosince 2020

Příjem fotografií předkolo A01 a A02 (uzávěrka předkola):

do 15. ledna 2021

Hodnocení poroty předkola a sdělení informace o postupu:

do 7. února 2021

Příjem fotografií „na papíře“:

do 4. března 2021

Hodnocení poroty:

do 4. dubna 2021

Obeslání soutěže je výrazem souhlasu s jejími podmínkami.

Vaše osobní údaje zpracováváme dle požadavků GDPR – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 a dle zákona č. 110/2019 Sb. o ochraně osobních údajů, v platném znění. Více informací o ochraně osobních údajů v rámci činnosti NIPOS naleznete pod odkazem: www.nipos.cz/ochrana-osobnich-udaju

Kontaktní adresy:

NIPOS-ARTAMA, Milan Sedláček, tel.: 736 704 228,

e-mail: sedlacek@nipos.cz,

www.nipos.cz

Středisko kulturních služeb města Svitavy, Martin Mohr

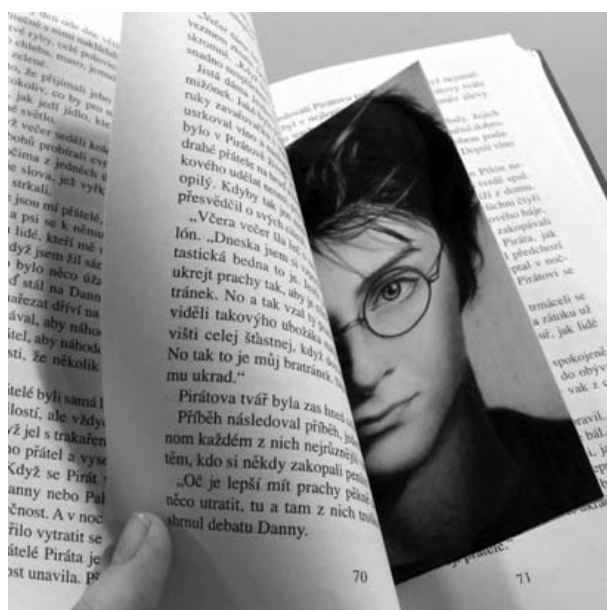
Wolkerova Alej 92/18, 568 02 Svitavy, tel.: 461 535 220,

e-mail: martin.mohr@kultura-svitavy.cz

Svaz českých fotografů, e-mail: scf@scf.cz, www.scf.cz,

www.fotonarodni.cz

*Zpracoval Milan Sedláček
NIPOS-ARTAMA, srpen 2020*

/ ARTYKADLO HOLICE / ÚTĚK Z PŘÍBĚHU /

Premiéra 2020

31. ročník fotografické soutěže

/ LIBOR NĚMEC / V ZAJETÍ LAS /

Premiéra je fotografická soutěž, kterou každoročně vyhlašuje Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů Hradec Králové, z. s.

Tento projekt se uskutečnil s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky, Královéhradeckého kraje a statutárního města Hradec Králové. Dále Premiéru podpořili FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové, FOMEI s. r. o. Hradec Králové. Soutěž byla určena pro všechny zájemce o fotografii a nebyla omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou bylo, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány.

/ KATEŘINA GÖTTLICHOVÁ / MĚSTSKÉ STÍNY /

Kategorie A: volná tvorba

Kategorie B: Pocta architektuře

Téma vyhlášené na počest architekta Josefa Gočára (*1880, † 1945)

V letošním 31. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2020 bylo porotě předloženo 656 fotografií od 94 autorů, z čehož v kategorii A 514 fotografií od 67 autorů a v kategorii B 142 fotografií od 27 autorů.

Porota:

předseda:

MgA. Aneta Vašatová, profesionální fotograf
Hradec Králové, pedagog fotografie na vysoké škole ART & DESIGN INSTITUT v Praze

členové:

doc. MgA. Josef Ptáček, profesionální fotograf Praha

MgA. Ivo Gil, profesionální fotograf Praha

Mgr. Vítězslav Krejčí, fotograf, pedagog, zástupce FOMY
Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové

Oceněné fotografie:

Kategorie A

Cena Volného sdružení východočeských fotografů

Hradec Králové, z. s.:

Kateřina Göttlichová, Praha: za seriál Městské stínování 1, 2, 3.

Jan Hrubý, Vsetín: za snímek Mozaika.

Dagmar Skořepová, Praha: za seriál Na konci s rozumem 1, 2, 3.

Eva Stanovská, Dřenice: za snímek Exkurze.

Eva Stanovská, Dřenice: za seriál Barevné město 1, 2, 3.

Cena Impuls Hradec Králové, centra podpory uměleckých aktivit:

Jindřich Beneš, Svitavy: za snímek Lehce přehlídnutelné.

Jiřina Marášková, Praha: za snímek Pod sněhem.

Luboš Víteček, Rychnov nad Kněžnou: za snímek Bez názvu.

Cena FOMA spol. s r. o. Hradec Králové:

Jan Odehnal, Dětrichov u Moravské Třebové: za seriál
Z domácího deníku I, II, III, IV

/ JINDŘICH BENEŠ / LEHCE PŘEHLÉDNUTELNÉ /

Cena FOMEI s. r. o. Hradec Králové:

Eva Stanovská, Dřevnice: za seriál Červená ve městě 1, 2, 3.

Čestné uznání:

Dagmar Novotná – Zimmermannová, Chrudim: za snímek Smíšené zboží.

Dagmar Skořepová, Praha: za snímek Teorie relativity.

Kategorie B:

Cena FOMEI s. r. o. Hradec Králové:

Jaroslav Lelek, Jasenná: za seriál Josefov – světový unikát, domácí problém.

Libor Němec, Pardubice: za snímek V zajetí las.

Čestné uznání:

Miroslav Suchánek, Nová Paka za snímek Setkání 3.

Tereza Vojkovská, Čaková: za snímek Architektura 6.

Pro mě jako pedagoga fotografie existuje ve vývoji fotografa několik fází. V první je potřeba pochopit fungování fotoaparátu, v té druhé jde o kompozici, barvy a kontrast a v třetí fázi o práci s „malířským štětcem“ fotografa – se světlem. Tyto kroky učí, jak odvyprávět moment nebo emoci, kterou vidíme naživo, a jak všechny vjemy reality

přenést do hledáčku kamery. V další fázi, té nejtěžší, jde o hledání, co vlastně chceme fotografií vyprávět. Může jít o čistě výtvarný projev, příběh svůj nebo někoho jiného, užitou fotografii nebo čistě zachycení pěkného momentu. To mi vždy přišlo na fotografii fascinující – její různorodost a mnohotvárnost, vztah k realitě ale zároveň k naší představivosti.

Na začátku výběru, kdy na stole leželo přes 656 fotografií od 94 autorů v kategoriích jednotlivých snímků, sérií a počtů architektury, bylo náročné vyselektovat výstavní soubory. Ale v porotě jsme společnou diskuzí dle kritérií technické kvality, kompozice a světla postupně tvořili užší a užší výběry, až jsme před sebou měli výstavní selekci fotografií, které krom estetické kvality měly nějaký inovativní tvůrčí přístup, který nás oslovil. Samozřejmě došlo k živelným diskuzím u některých autorů, což myslím pozitivně svědčí o názoru, který do něj autor vložil. Zajímavé ale bylo, že na vítězích jsme se společně shodli, a to díky jejich upřímnosti, kterou sdělovali unikátní vidění svého světa.●

*MgA. Aneta Vašatová
předsedkyně poroty*

/ EVA STANOVSKÁ / EXKURZE /

/ SKOŘEPOVÁ DAGMAR / NA KONCI S ROZUMEM /

/ LUBOŠ VÍTEČEK / BEZ NÁZVU /

/ JAN HRUBÝ / MOZAIKA /

/ JIŘINA MARÁŠKOVÁ / POD SNĚHEM /

/ EVA STANOVSKÁ / ČERVENÁ VE MĚSTĚ /

/ JAROSLAV LELEK / JOSEFOV SVĚTOVÝ UNIKÁT, DOMÁCÍ PROBLÉM /

ČESKÝ ZAHRÁDKÁŘSKÝ SVAZ VYHLÁŠIL 10. ROČNÍK FOTOGRAFICKÉ SOUTĚŽE NA TÉMA

Náš život s rostlinami

Soutěž je rozdělena na dvě věkové kategorie.

I. kategorie pro základní školy a odpovídající ročníky gymnázií

II. kategorie pro střední školy.

Podmínky soutěže:

Do soutěže budou zařazeny nejvýše 3 snímky od jednoho autora.

V každé kategorii je vyhlášeno a oceněno prvních 5 vítězných fotografií.

Poskytnuté fotografie jsou dále použity k propagaci činnosti Svazu, především jeho práce s mládeží.

Zasláním fotografie do soutěže dáváte souhlas s jejich

nekomerčním využitím v rámci ČZS, zveřejněním na webu ČZS,

v časopisu Zahrádkář, ve Zpravodaji ČZS a na výstavách pořádaných ČZS, nebo s účastí ČZS.

Fotografie je nutné zaslat na Ústředí ČZS nejpozději do konce ledna 2021.

Technické požadavky na fotografie

Fotografie je možné zasílat do soutěže jen v datové podobě na ustredi@zahradkari.cz.

Fotografické soubory jako nedokončené věty

Jak fotíte vy? Cvak sem, cvak tam?

Vážné fotografické konání může být různé.

Někdo je sběratel (mezi něž se počítám), někdo zase lovec.

Lovec číhá, očekává, vyhledává, jde tomu naproti.

Sběratel, ten kolem sebe kouká a sbírá. Sbírá střípky života kolem nás. Obě skupiny jsou důležité. Bez té první bychom nikdy neviděli fotografie z válečných konfliktů, reportáže z různých akcí, u kterých nemůžeme sami být. Druhá nám přináší pohledy, které mohou být na první pohled běžné až všední. Mnohdy si jich v běhu života ani nevšimneme. Obě skupiny přináší do našeho života drobné i významné obrázky. Každá je jiná, ale přesto mohou mít obě skupiny něco společného. Je to soustředěná práce na souborech, seriálech nebo cyklech. Obě mnohdy pracují systematicky, cíleně. Dnes se tomu říká, že dělají na fotografických projektech.

A jak jste na tom vy? Sbíráte nebo lovíte?

Máte své soubory, které se kterými pracujete dlouhodobě? K čemu to.

Vypělost autora se vyznačuje jeho cílevědomou prací.

Nepřeskakuje z tématu na téma. Tím neříkám, že nezkouší tu to, tam něco jiného.

Mezi našimi společnými fotografickými přáteli takové známe. Jako příklad musím jmenovat Jiřího Havla s „jeho“

Krkonošemi, Miloše Vojíře s jeho děvčaty nebo Pavla Rejtara se surrealistickými obrazy. Jsou i další. Jan Odehnal, který se nejen poslední dobou soustředí na fotografie svého nejbližšího prostoru. Jeho fotografie prostých věcí pořizované v tu budoucí kotelně, kuchyni nebo chodbě. Známe jeho zapálení pro fotografie, které pořizoval v ložnici panelákového bytu. Pro dobrou fotografii neváhal do místnosti nanosit nůši podzimního listí. Mezi fotografy najdeme mnoho dalších více či méně známých autorů. Pro všechny tyto tvůrce je charakteristické zapálení pro to, co dělají.

A znovu se ptám: „Jak jste na tom vy?“ Tvoříte tak, že zachycujete to, co vám přijde před objektiv, ať to letí, leze nebo stojí? Pokud ano, není čas na změnu přístupu? Zkuste to také. Vaše práce tak může získat další rozměr tvorby. Doplnování již zhotoveného, porovnávání, posuzování, vyřazování a hlavně učení se kriticky své práce hodnotit vás může ve vaší tvorbě posouvat k lepším výsledkům, které se nakonec nebudou líbit jen vám, ale i mnoha dalším milovníkům fotografie. Víme, že to je neukončený proces tvorby. Takové nedopsané věty...■

Vladimír Skalický
Lanškroun

Setkávání v České

FOTOPIVO, populární název, který charakterizuje setkávání kamarádů nad fotografií někde v restauraci.

V čele takovéto aktivity stojí vždy nadšenec, který jednou za čas svolá ty, kteří mají potřebu se potkat a ukázat si obrázky, které dělají.

V České Třebové se této role ujal Radovan Guziur alias Xaver, který jednou za 3-4 měsíce seze partu lidí ze širokého okolí. Většinou se seje tak deset až dvacet fotografů, kteří, a to pozor, přinesou i své fotografie, které za poslední dobu udělali.

Do České se sjíždějí kamarádi z Ústí nad Orlicí, Lanškrouna, Zábřehu na Moravě, ale i z Prahy nebo z větší dálky.

Na stole se ukazují práce nováčků i pokročilých. Vede se konstruktivní diskuze nad jednotlivými fotografiemi a semotamo padne i nějaké to veselejší i drsnější slovo. Vždy dobře hodnotím, že se nikdo nenapadne ani neurazí a najde odvahu příště přinést další obrázky k prohlédnutí. Hodnotu setkávání lidí se společným zaměřením není potřeba neustále opakovat. Interakci mezi autory nic nemůže nahradit. Vždy jde o to nejdůležitější. Slušnou formou si popovídat o fotografiích, které nemusí být vždy perfektní (...kdo z vás to má?). Povídání musí být upřímné, pochvalné i kritické, ale vždy takové, aby se všichni rádi vraceli a mohli se inspirovat do své další tvorby.

Z rozhovorů se svými kamarády vím, že ne ve všech

fotoklubech a uskupeních je tak příjemná atmosféra, aby se mezi nás „staré“ rádi zařazovali fotografičtí nováčci, kteří stojí o komunikaci nad svými fotkami. Pokud slyší pouze kritiku, a možná nešťastně podanou, tak příště neprijdou a vracejí se zpět do virtuálního světa internetu. Fotografie přichází o mnoho mladých dobrých autorů a my všichni tak přicházíme o to nejcennější.

O lidské setkávání.

Není tomu tak i u vás?■

Vladimír Skalický Lanškroun

Strukáž a jí podobné techniky

Cestou valné většiny fotografů, a mám na mysli období klasického filmu, ale i to digitální, bylo zlepšovat svou tvorbu ve smyslu technickém. Mnozí pracují též na obsahu, ale o to zde tolik nejde.

Ten důraz na technickou kvalitu je tlačén vpřed i výrobci fototechniky, kteří bojují tu s vinětací, tu se šumem a výsledky svého snažení mocně prezentují – jako by na ničem jiném nezáleželo. Nechci kritizovat ono úzkostné zlepšování, ale mám dojem, že cesta k technicky dokonalé fotografii je často lemována zbytečným stresem...

Pokud se mnou souhlasíte, zkuste strukáž! Nevím, jaká technika může být svobodnější...

Přesný popis snadno najdete na internetu, schopnost techniku zvládnout získáte na workshopu (například s Víťou Krejčím), jistě zde netřeba detailního popisu. Pro vytvoření představy zmíním alespoň v kostce, jak strukáž funguje.

Pracuje se s fotografickou chemií, tedy s vývojkou a ustalovačem, pro závěrečné kolorování lze použít barvy, a to opět v duchu svobody – tónovací barvy z nabídky výrobců fotochemie, případně barvy na textil Duha. Jako plocha pro vaše snažení ideálně poslouží klasické RC papíry, které se snadno suší. Nemusíte se bát, že vás nyní naženu do

fotokomory, vše se odehrává na plném denním světle. Základem techniky je pouze vliv fotochemie na zcitlivělou část papíru. Na papír lze malovat ustalovačem – vznikají bílá místa, případně vývojkou, která naopak vytvoří místa černá. Píšu-li malovat, nemusíme používat vždy jen štětec, malovat se dá drátem, částí rostlin... Konečně rostliny namočené v chemii se skvěle obtiskují. Chemií se dá papír pokropit, polévat, no prostě cokoliv vás napadne. Ve chvíli, kdy je „malba“ hotová, lze ji po opláchnutí vodou fixovat v roztoku ustalovače. Stejně jako klasickou fotografii. Nebo si s ní (ještě před ustálením) pohrát v misce s roztokem vývojky – plochy papíru pod vaší malbou pak ve vývojce tmavnou v jednodolných plochách.

Ano, můžete namítnout, že strukáž kromě fotografického materiálu nemá s fotografií nic společného. Na první pohled ne. Jenže tento způsob „vyvolání“ lze použít i na fotografie exponované pod zvětšovákem a docílit kombinace reálného obrazu z negativu topícího se v naprosté abstrakci strukáže...

Až vás jednou začnou přecházet oči z celodenního sezení před monitorem, případně vás omrzí padesátá proužková metoda bez zjevného zlepšení výsledku, zkuste strukáž. Garantuji vám, že umí zvednout náladu.

Zdraví Venca

/ M. KUČERA / KOMÁRNO / KEĎ SA NEBO OTVORIL /

Mapové okruhy

V uplynulém období proběhlo, stejně jako v předešlém roce, 10 mapových okruhů. Jejich závěr byl však postihnout současnou koronavirovou celonárodní karanténou, kdy se kluby nemohly scházet, a tak téměř všechna hodnocení musela přejít do elektronické podoby. Byl to sice problém, když se část map hodnotilo klasicky a zbytek pak elektronicky, ale nedalo se nic dělat. Některé mapové okruhy, které mají méně účastníků, toto hodnocení postihlo méně.

Větším problémem však bylo pořádání závěrečných setkání fotoklubů při příležitosti slavnostních vyhodnocení, předávání cen a výstav nejúspěšnějších fotografií. V původním termínu ještě před prázdninami to stihl pouze Moravskoslezský mapový okruh a elektronický TAMAPO, který zatím vždy končil o prázdninách. Zbývající mapové okruhy, které měly závěr naplánovaný před prázdninami, musely vše posunout až na podzim. Proto se také stalo, že první zářijovou sobotu probíhalo ukončení hned tří mapových okruhů a některé fotokluby, které se účastnily více mapových okruhů, se musely poprat s problémem zajištění účasti hned na dvou akcích současně. Ale podařilo se. Jen Českbudějovický MO závěrečné setkání letos nepořádal a stejně tomu je zatím i se slovenským Petzvalovým MO. O tom blíže v odstavci věnovaném těmto mapovým okruhům. Já se jako obvykle budu zabývat jen devíti mapovými okruhy.

O Ratibořickém mapovém okruhu podrobně informoval Rudolf Němeček.

18. ročník Moravskoslezského MO – MSMO

Pořadatelem byl Fotoklub FotKI Ivančice a zúčastnilo se ho 12 fotoklubů, a to pouze z Moravy a Slezska. Jak jsem již uvedl, byl jediný, který skončil v plánovaném termínu. Současně některé kluby prohlásily, pokud by se další ročník pořádal elektronicky, tak se jej nezúčastní. Takže bude snaha nového pořadatele zajistit klasickou formu.

Pořadí klubů:

1. Klub moravských fotografů Brno
2. Fotoklub FotKI Ivančice
3. Fotoklub Vsetín

Pořadí jednotlivců:

1. Z. Pachovský – Freeland Žďár n. Sáz. – Z očí do očí
2. R. Kříž – KMF Brno – Hindeloopen molo
3. P. Soldán – KMF Brno – Na Svobodáku

7. ročník elektronického TAMAPO

Je to jediný čistě elektronický mapový okruh a jeho stálým pořadatelem je Fotoklub ZSF Ružomberok. Zúčastnilo se ho 18 fotoklubů ze Slovenska a Česka. Z východních Čech se ho žádný fotoklub nezúčastnil.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub PAF 5, 6 Prešov
2. Fotoklub Helios Komárno

3. Fotoklub ZSF Ružomberok
4. Fotoklub FotoKomPost Domažlice

Pořadí jednotlivců:

1. M. Kučera – Komárno – Keď sa nebo otvorilo
2. O. Jirka – Ružomberok – Mlyn
3. M. Sprušanský – Liptovský Mikuláš – Linie II

38. ročník MO Blatenská růže – MOBR

Tento mapový okruh končil také opožděně, ale již koncem srpna. Pořadatelem je trvale Fotoklub KAMFO Blatná. Zúčastnilo se ho 10 fotoklubů a ani zde nebyl žádný zástupce z východních Čech.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub MKS Domažlice
2. Fotoklub Písek
3. Fotoklub KAMFO Blatná

Pořadí jednotlivců:

1. Z. Pachovský – Freeland Žďár n. Sáz. – Lásky čas
2. V. Štofflová – Písek – Z ptačí říše A. B. C.
3. V. Chabr – Domažlice – Lofoty

59. ročník MO Český ráj – MOČR

Začátkem září byl také uzavřen 59. ročník MO Český ráj, jehož pořadatelem byl Fotoklub PCW Praha. V tomto mapovém okruhu mají zastoupení i fotokluby z našeho kraje. Mapový okruh Český ráj patří k těm nejstarším a třeba Fotoklub MKS Jaroměř je v něm nepřetržitě od 8. ročníku. Nyní se ho zúčastnilo 15 fotoklubů.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub PCW Praha
2. Fotoklub MKS Nová Paka
3. Fotoklub BALVAN Jablonec n. Nisou
7. Fotoklub MKS Jaroměř
15. Fotoklub FOKUS Sopotnice

Pořadí jednotlivců:

1. Z. Pachovský – Freeland Žďár n. Sáz. – Poslyšte
- 2.-4. V. Špetlík – Jablonec n. N. – Bylo nás pět
P. Dubský – Kladno – Na lovu
J. Novák – Litovel – Strážce pokladu
- 8.-10. J. Müller – Nová Paka – Noční světla

62. ročník MO Vysočina – MOV

Toto je v současné době nejdéle působící mapový okruh. Pořadatelem byl Fotoklub ART FOTO Vysoké Mýto a zúčastnilo se ho 17 fotoklubů. Zde je účast fotoklubů z oblastí východních Čech největší. Byly zde trochu problémy se sestavením pořadí jednotlivců. Vše se ale nakonec vyřešilo.

Pořadí klubů:

1. Horácký fotoklub Jihlava
2. Fotoklub Příbor
3. Fotoklub Litovel
7. Fotoklub Hlinečan Hlinsko
9. Fotoklub Chrudim
14. Fotoklub KDÚ Trutnov
15. Fotoklub ART FOTO Vysoké Mýto

16. Fotoklub Nadraka Trutnov

Pořadí jednotlivců:

1. M. Vícha – Příbor – Hudební oddanost
 2. K. Slimáček – Jihlava – Ráno na pastvě
 3. R. Opluštil – Litovel – Ve zlatě
- Nikdo z našich se do první desítky nedostal.

59. ročník MO Nekázanka – MON

Rovněž jeden z nejstarších mapových okruhů, který někteří pokládali a pokládají za vůbec nejstarší. Ale není tomu tak. Pořadatelem bylo Fotostředisko Havlíčkův Brod a zúčastnilo se ho 12 fotoklubů.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub FOS Sokolov
2. Klub přátel fotografie Karlovy Vary
3. Fotostředisko Havlíčkův Brod

Pořadí jednotlivců:

1. M. Váša – Sokolov – Konečně svítá
2. V. Chabr – Klatovy – Přistání
3. V. Chabr – Klatovy – Stále nemá dost

50. ročník Turnovského MO – TMO

Pořadatelem jubilejního 50. ročníku byl zakládající Fotoklub Safír Turnov. Zúčastnilo se ho 13 fotoklubů a i zde měli Východočeši početné zastoupení. Tento mapový okruh jako jediný určuje pořadí autorů sečtením bodů jejich dvou nejlépe hodnocených fotografií.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub MKS Domažlice
2. Fotoklub KDÚ Trutnov
3. Fotoklub Hlinečan Hlinsko
5. Fotoklub 1840 Litomyšl
6. Fotoklub Spoušť Vrchlabí
11. Fotoklub Foton Hradec Králové

Pořadí jednotlivců:

1. C. Košťál – Trutnov – Stařec a hora
2. K. Falta – Jilemnice – Trosečník
3. M. Pícek – Hlinsko – Richard
4. P. Líbal – Trutnov – Kolibřík
5. T. Dvořáček – Hradec Králové – Probouzení
6. M. Roubínek – Trutnov – Elektrické blues
7. R. Flössler – Hradec Králové – Na konci světa
7. L. Hurdálková – Trutnov – Zuby času
7. C. Košťál – Trutnov – Trucovna
8. T. Dvořáček – Hradec Králové – Čtveřice
10. K. Hník – Vrchlabí – Rašeliniště I.

Pořadí autorů:

1. C. Košťál – Trutnov
2. K. Falta – Jilemnice
3. J. Unverdorbenová – Domažlice
4. T. Dvořáček – Hradec Králové
5. M. Pícek – Hlinsko

58. ročník Českobudějovického MO – ČBMO

Pořadatelem byl Fotoklub NEKRAS Jablonec nad Nisou,

/ O. JIRKA / RUŽOMBEROK / MLYN /

který s ohledem na celostátní karanténní opatření neuspořádal závěrečné setkání, ale výsledky vyhlásil. Dobrovolně převzal pořadatelsví i příštího ročníku a v něm chce účastníkům vše vynahradit. V tomto ročníku se zúčastnilo 12 fotoklubů z Čech i Slovenska.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub ZSF Ružomberok
2. Fotoklub NOVA Košice
3. Fotoklub KD Kroměříž
8. Fotoklub 1840 Litomyšl

Pořadí jednotlivců:

1. O. Jirka – Ružomberok – Mlyn
- 2.- 3. O. Siegel – Reflex Zlín – Dnes ráno
O. Siegel – Reflex Zlín – Most
- 10.-11. K. Müller – Litomyšl – Studentka

26. ročník Petzvalova MO – PMOF

Po loňských zmatcích s číslováním ročníků, na které jsem upozornil, se letos konal 26. ročník tohoto mapového okruhu a jeho pořadatelem byl Fotoklub při Kulturním centru A. Sládkoviče Detva. Zúčastnilo se ho 15 fotoklubů jen ze Slovenska. Také zde nebyla možnost uspořádat závěrečné setkání v plánovaném termínu a byly vyhlášeny jen výsledky. Přesto pořadatel doufá, že do konce roku nebo začátkem příštího roku setkání uspořádá.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub Helios Komárno
2. Fotoklub Karola Plicku Martin
- 3.- 4. Fotoklub Granus Podbrezová
Fotoklub při MsKS Galanta

Pořadí jednotlivců:

1. M. Kučera – Komárno – Keď sa nebo otvorilo
2. E. Barczy – Galanta – Morsky vlk – autoportrét
3. Š. Csontos – Komárno – Ahoj

Letošní ročníky mapových okruhů se podařilo uzavřít i za cenu některých nepředvídatelných zvláštností, jak jsem uvedl na začátku článku. Je dobře, že se fotokluby s hodnocením fotografií v nastalé situaci tak či onak popraly a vše se podařilo dotáhnout do zdárného konce, než kdyby se tyto ročníky zrušily, nebo dokonce jejich pokračování přesunulo do dalšího roku. S rozjezdem nového ročníku mapových okruhů to zatím nevypadá moc dobře. Kluby většinou sice připravily své soutěžní mapy podle pokynů pořadatelů v obou verzích – klasické i elektronické, ale zahájení se buď posunulo nebo někde se již začalo hodnotit elektronicky. Dalším velkým problémem je s rostoucím věkem členů fotoklubů a malým počtem mladých členů. Mladí bohužel nemají zájem o sdružování, o rozpravu nad fotografiemi a společný fotografický život ve fotoklubech. Někde to vede i k vystoupení fotoklubu z mapového okruhu pro malý počet členů a asi na tuto situaci bude mít vliv současný koronavirový problém. Pokud byste měli zájem o podrobnější výsledky mapových okruhů a zhlédnutí fotografií, které se umístily do 10. místa, tak stále připravuji příspěvky o MO na webové stránky časopisu Foto Video a odkaz posílám vždy na mapové referenty ze všech mapových okruhů i dalších fotoklubů, které mám v evidenci a žádám o jejich rozšíření ve fotoklubech.

Závěrem bych chtěl znovu zopakovat svoji prosbu. Pokud máte někdo možnost nabídnout nějaké staré materiály z mapových okruhů i těch, které již skončily, prosím, ozvěte se na moji adresu. Stále mně toho v archivu dost chybí a pro historii nejen mapových okruhů, ale i vývoje amatérské fotografie, je tento archiv velkým přínosem.■

Děkuji.

Ing. Josef Podvalský
podvalsky@seznam.cz

PF 2021 VSVF

Žlutá

Tak sbohem a ptej se na mne cestou
do starých fotografií Mezi
mé nepohnuté javory a dívky
v tamějším nepohnutém větru

Už mi tam dávno žloutnou husy
a nepohnutí kamarádi mi tam žloutnou
žloutnou a usmívají se
nejapně jako ryby a listí

Volám je polohlasem jako se lákají bytosti
Mirina Radka Ninu s mořskou hvězdicí
a říjen ze skla
Jak se mi všichni vzdalují na slovo

A jak stojím v jemně rytém vzduchu
na posledních bílých místech zažloutlý
bůhví koho mám znázorňovat

